

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 8.

Vydána dne 14. února 1928.

Obsah: (23.—25.) 23. Zákon, kterým se mění a doplňují některá ustanovení zákonů o soudním řízení ve věcech občanských a o řízení exekucím. — 24. Zákon, kterým se mění a doplňuje všeobecný banský zákon (obecný horní zákon) ze dne 23. mája 1854, č. 146 r. z. pro Slovensko a Podkarpatskou Rus. — 25. Vyhláška o změnách úředních názvů měst, obcí, osad a částí osad povolených v roce 1927.

23.

Zákon ze dne 19. ledna 1928,

kterým se mění a doplňují některá ustanovení zákonů o soudním řízení ve věcech občanských a o řízení exekucím.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

Čl. I.

Článek XXXVI zákona ze dne 1. srpna 1895, č. 112 ř. zák., ve příčině zavedení zákona o soudním řízení v občanských právních rozepích (civilního řádu soudního) se mění takto:

„(1) Předpisy civilního řádu soudního o soudních prázdninách platí, pokud není ustanovena výjimka, také v řízení nesporném.

(2) Feriálními věcmi v řízení nesporném jsou:

1. věci knih pozemkových, horních a železničních,

2. věci obchodního, společenstevního a lodního námořního rejstříku,

3. věci řízení konkursního a vyrovnacího kromě zkušebního roku a jednání o nuceném vyrovnání v konkursu,

4. věci poručenské a opatrovnické,

5. řízení podle řádu o zbavení svéprávnosti,

6. řízení o návrhu na zřízení cesty nezbytné,

7. osvědčovací úkony.

(3) Přednosta soudu nebo předseda senátu, jemuž jest věc přikázána, prohlásí kromě toho na návrh aneb i z úřední moci za feriální také jinou věc řízení nesporného, která vyžaduje rychlého vyřízení, aby zúčastněným osobám

nevznikla újma, anebo vyžadují-li toho zájmy veřejné neb zájmy soudní služby. Proti usnesení přednosty soudu (předsedy senátu) není opravného prostředku.

(4) V řízení trestním ustanovení o soudních prázdninách neplatí.“

Čl. II.

Zákon ze dne 1. srpna 1895, č. 113 ř. zák. o soudním řízení v právních věcech občanských (civilní řád soudní) mění se takto:

1. § 109 doplňuje se tímto druhým odstavcem: „Odepře-li příjemce zaplatiti poplatek předepsaný za doručení, uloží doručující orgán písemnost u poštovního nebo obecního úřadu v místě doručení s účinky naznačenými v odst. 1. Bez zaplacení doručného poplatku nebude zásilka příjemci vydána.“

2. §§ 222 až 224 se mění a znějí:

„§ 222. Soudní prázdniny trvají dva měsíce: počínají 1. červencem a končí 31. srpnem.“

„§ 223. (1) Za soudních prázdnin konají se roky a vydávají se rozhodnutí jen ve věcech feriálních. V jiných věcech mohou se konati jen první roky a procesní úkony uvedené v §u 239.

(2) Na řízení upomínací a řízení exekucí kromě dražby nemovitostí a jednání o rozvrhu nejvyššího podání nemají soudní prázdniny vlivu.“

„§ 224. (1) Feriální věci jsou:

1. spory směnečné;

2. spory o pokračování v započaté stavbě;

3. spory o uznání otcovství k nemanželskému dítěti a o nároky příslušející podle zákona matce a dítěti proti nemanželskému otci;

4. jiné spory o výživné, k němuž jest povinen žalovaný ze zákona, pokud nejsou spojeny se spory o rozvod a rozlukou manželství;

5. spory pro rušení držby věci a práv, směruje-li žalobní prosba jen k ochraně držby a k navrácení k poslední držbě;

6. řízení o výpovědích, odevzdání a převzetí věci pachtovaných nebo najatých, bytů nebo jiných místností a takových věcí, které byly přenechány k užívání za nájemné v plodech (§ 1103 obč. zák.);

7. spory ze služební, námezdní a učební smlouvy mezi zaměstnavateli a zaměstnanci jakéhokoliv druhu;

8. spory mezi hostinskými, lodníky, pláři nebo vozky se strany jedné a jejich hostmi, cestujícími nebo zákazníky se strany druhé o závazcích z těchto jejich vzájemných poměrů;

9. návrhy na povolení, obmezení nebo zrušení prozatímních opatření, jakož i návrhy na zajištění důkazů.

(2) Přednosta soudu nebo předseda senátu, jemuž jest věc přikázána, prohlásí kromě toho na návrh za feriální také jiné věci, které vyžadují rychlého vyřízení. Proti usnesení přednosta soudu (předsedy senátu) není opravného prostředku.

3. Druhý odstavec šu 225 ve znění upraveném cis. nařízením z 1. června 1914 číslo 118 ř. z. se mění a zní:

„Na počátek a uplynutí lhůt ve věcech feriálních, konečných lhůt v opravném řízení proti rozsudkům pro zmeškání a uznání a lhůty pro návrh, aby bylo povoleno navrácení v předešlý stav, soudní prázdniny nemají vlivu.“

4. § 232 se doplňuje tímto třetím odstavcem: „Byla-li žaloba soudem odmítnuta pro nepříslušnost soudu, trvají soukromoprávní účinky spojené s podáním žaloby, jestliže byla žaloba znovu podána u příslušného soudu do třiceti dnů od právní moci usnesení.“

Čl. III.

Zákonný článek I/1911 o soudním řízení ve věcech občanských se mění a doplňuje takto:

1. Druhá věta šu 20 upraveného zákonem ze dne 1. dubna 1921, č. 161 Sb. z. a n., zní:

„Není-li soudu takového anebo nelze-li ho zjistiti, pokládá se za to, jako by bydleli v Bratislavě, pokud mají domovské právo v některé obci na Slovensku, nebo v Užhorodě, mají-li domovské právo v některé obci na Podkarpatské Rusi.“

2. § 113 č. 3 zní: „nabývá práva, aby jí byl ustanoven advokát k prozatímně bezplatnému vedení její věci, pokud se týče zástupce z úředníků soudu nebo státního zastupitelství (§ 116).“

3. § 116, odst. 1 zní: „Advokáta pro chudou stranu k bezplatnému vedení její věci lze ustanoviti jen k její výslovné žádosti, která může býti podána anebo přednesena zároveň se žádostí za udělení práva chudých (§ 115, odst. 1 a 2). Pokud není nařízeno zastoupení advokátem, posoudí soud, zda-li jest zapotřebí chudé straně ustanoviti advokáta, a může na místo něho zřídit chudé straně zástupce z úředníků soudu nebo státního zastupitelství.“

4. § 127 se mění potud, že hodnota cenných papírů se určuje podle kursu na pražské burse.

5. Za první odstavce šu 135 zařazuje se tento nový odstavec: „Strana požívající práva chudých nebo za ně žádající, která bydlí anebo zdržuje se v jiném soudním okresu, nežli jest procesní soud, může podati žalobu ve sporu, v němž není nařízeno zastoupení advokátem, do protokolu u okresního soudu svého bydliště nebo stálého pobytu a žádati, aby protokol byl zaslán soudu procesnímu.“

6. § 166 doplňuje se tímto třetím odstavcem: „Odepře-li příjemce zaplacení poplatků za doručení předepsaný, uloží doručující orgán zásilku u poštovního neb obecního úřadu v místě doručení; uložení toto má účinek platného doručení. Bez zaplacení doručného poplatku zásilka nebude příjemci vydána.“

7. § 181, odst. 7. upravený zákonem ze dne 2. července 1924, č. 164 Sb. z. a n., zní takto: „Proti srovnalým usnesením dvou stolic o námitkách (okolnostech) sporu překážejících jest přípustný rekurs ke třetí stoličce (§ 551) jen v případech šu 540. Avšak proti usnesení druhé stolice, kterým bylo rozhodnuto o příslušnosti procesního soudu, — bez ohledu na to, jak rozhodla první stolice — jest přípustný rekurs ke třetí stoličce jen v případech, kde zákon ustanovuje výlučnou příslušnost, a vůbec není přípustný proti usnesení druhé stolice z toho důvodu, že spor náleží do věcné příslušnosti okresního soudu (§ 11), ani z toho důvodu, že spor se zřetelem na hodnotu náleží do věcné příslušnosti sborového soudu první stolice. Rekurs ke třetí stoličce lze opírat o nové skutečnosti a průvody (§ 554) toliko v případech § 540.“

8. Za § 182 zařazuje se toto nové ustanovení: „§ 182 a).“

(1) Namítá-li žalovaný nepřislušnost soudu, může žalobce navrhnouti, aby soud pro případ, že by námitce bylo vyhověno, postoupil žalobu soudu žalobcem označenému. Soud má tomuto návrhu vyhověti, není-li druhý soud patrně nepřislušný. Postoupení žaloby buď spojeno s usnesením o námitce nepřislušnosti. Proti tomuto usnesení není dovolen opravný prostředek kromě rozhodnutí o nákladech sporu o příslušnost. Právní účinky spojené s podáním žaloby a s počítáním sporu zůstávají postoupením žaloby zachovány.

(2) Při jednání u druhého soudu má soudce (předseda senátu) na základě jednacího protokolu a jiných procesních spisů, k nimž sluší přihlížeti, ústně přednésti podstatné výsledky dřívějšího ústního jednání a připojiti k tomu pokračování v jednání. Nepříslušnost druhého soudu může žalovaný namítati toliko potud, pokud se nepustí do jednání o věci hlavní, a nemůže ji opírat o důvody, které jsou v odporu s jeho dřívějšími tvrzeními.“

9. §§ 414 a 604 se zrušují.

10. § 540 zní: „Okolností podle §u 180, číslo 1 a 2 sporu překážejících, dále nedostatku věcné příslušnosti — kromě případů, ve kterých rekurs proti usnesení druhé stolice o příslušnosti vůbec není přípustný (§ 181, odstavec 7., věta 2.), — pak vad podle §u 505, číslo 1 až 3, a okolností, že v řízení před odvolacím soudem se vyskytl některý z případů zmíněných v §u 504, číslo 1 až 3 a 5, dbáti má dovolací soud z úřední povinnosti a to i tehdy, když rozhodnutí II. stolice po této stránce nabylo právní moci.“

11. Poslední odstavec §u 610 zní: „Žalobci jest platební rozkaz doručiti na předloženém záhlaví a vrátiti prvopisy listin.“

12. Druhý odstavec §u 639 upraveného zákonem č. 161/1921 zní: „Nebylo-li poslední společné bydliště manželů na území Československé republiky, dlužno podati žalobu u obecného soudu žalovaného, anebo, není-li ho v tuzemsku, u obecného soudu žalobcova, anebo, není-li ani toho, u sborového soudu první stolice v Bratislavě, mají-li strany nebo žalovaný domovské právo v některé obci na Slovensku, nebo u sborového soudu v Užhorodě, mají-li domovské právo v některé obci na Podkarpatské Rusi.“

13. Druhá věta §u 640 ve znění upraveném zákonem č. 161/1921 se mění a zní takto: „Nemá-li žena takovéto bydliště na území, na kterém platí tento zákon, jest příslušný soud v Bratislavě, má-li žena domovské právo v některé obci na Slovensku, anebo soud v Užho-

rodě, má-li domovské právo v některé obci na Podkarpatské Rusi.“

Týž § 640 doplňuje se ustanovením: „Příslušnost soudu v tomto paragrafu ustanovená jest výlučná.“

14. Třetí odstavec §u 667 se zrušuje; jeho druhý odstavec zní: „K odůvodnění žaloby o neplatnost, rozloučení nebo rozvod manželství, po případě k odůvodnění žaloby navzájem, může strana uvést i důvody, které byla oprávněna uplatniti v čas podání žaloby, nebo žaloby navzájem, které však pro uplynutí lhůty samostatnou žalobou by nyní již uplatniti nemohla.“

15. První a osmý odstavec §u 674 znějí takto:

„(1) Po podání žaloby nařídí procesní soud podle §§ 72 a 98 zák. čl. XXXI/1894 prozatímní oddělení manželů a rozhodne o prozatímním umístění a výživě dětí, jakož i o opatřeních uvedených v §u 102 zák. čl. XXXI-1894.“

(8) Těchto ustanovení lze použiti, i když o výživě manželky a o umístění a výživě dětí soud nebo poručenský úřad již rozhodl před podáním žaloby.

16. V prvním odstavci §u 677 nahrazuje se slovo „rozsudek“ slovem „usnesení“.

17. Druhá věta čtvrtého odstavce §u 682 se zrušuje.

18. Zrušuje se třetí odstavec §u 684 a 2. věta jeho prvního odstavce zní takto: „Oddělení manželů podle §u 99 zák. čl. XXXI/1894 tu nařízeno býti nemůže.“

19. Třetí odstavec §u 685 zní takto: „Ve sporech o rozvod a o rozloučení manželství může býti upuštěno od nařízení, aby manželé byli odděleni, bylo-li již oddělení nařízeno soudem cizím.“

20. § 774 doplňuje se tímto novým odstavcem:

„Soudce z povolání nesmí převzít ustanovení rozhodčím soudcem, dokud jest v činné službě.“

Ustanovení toto se netýká případů, ve kterých bylo písemné prohlášení podle §u 773 vydáno před počátkem působnosti tohoto zákona.

Čl. IV.

Zákon ze dne 27. května 1896, č. 79 ř. zák. o řízení exekucním a zajišťovacím mění se takto:

1. § 1, bod 17. zní: „vykonatelné notářské spisy zřízené podle §u 3 zákona z 25. červen-

ce 1871, č. 75 ř. zák. a podle §u 111 zák. čl. XXXV/1874.“

K témuž paragrafu připojuje se jako bod 19. toto ustanovení:

„platební výměry o pojistném nositelů sociálního pojištění, které jsou podle platných předpisů vykonatelné, pravoplatná rozhodnutí soudů sociálního pojištění a smíry před nimi ujednané.“

2. § 31, odst. 1. zní: „Proti osobě, která v Československé republice požívá práva exterritoriality, a v budovách nebo místnostech exterritoriálních mohou býti provedeny exekuční úkony jen potud, pokud to mezinárodní právo dopouští. V případech pochybných má si soud vyžádati prohlášení ministra spravedlnosti, který je vydá v dohodě s ministrem věcí zahraničních; prohlášení toto jest pro soudy závazné. Exekuční úkony může soud proti exterritoriální osobě nebo v budovách anebo v místnostech exterritoriálních vykonati toliko za přítomnosti zástupce ministerstva věcí zahraničních.“

Čl. V.

Zákonný článek LX/1881 o řízení exekučním se mění takto:

1. § 1, č. 7., bod e) upravený §em 31 zák. čl. LIV/1912 zní: „pravoplatná rozhodnutí rozhodčích soudů, jakož i protokoly o smírech před nimi ujednaných, pokud se týče vyhotovení těchto rozhodnutí a protokolů.“

Týž § 1 doplňuje se těmito ustanoveními:

„8. pravoplatné rozsudky a usnesení soudů živnostenských zřízených podle zákona ze dne 27. listopadu 1896, č. 218 ř. zák., jakož i smíry před nimi ujednané.“

„9. vykonatelné notářské spisy zřízené podle §u 3 zákona ze dne 25. července 1871, č. 75 ř. zák.“

„10. platební výměry o pojistném nositelů sociálního pojištění, které jsou podle platných předpisů vykonatelné, pravoplatná rozhodnutí soudů sociálního pojištění a smíry před nimi ujednané.“

2. Druhý odstavec §u 2 upraveného §em 32 zák. čl. LIV/1912 zní:

„V případě § 1 bodu e) — vyjma rozhodčí soudy zřízené podle XVII. titulu zák. čl. I/1911 —, v případě bodu f) bez výjimky, v případě bodu h) však jen, neustanovuje-li zákon jinak, povolí exekuci soud, v jehož obvodu má sídlo soud anebo úřad, u něhož byla věc zahájena v první stolici. Exekuci podle titulů uvedených

v § 1, č. 8 a 9 povolí soud, kterému podle tohoto zákona náleží exekuci vykonati (soud exekuční).“

3. § 6, odst. 5 zní: „Opisy listin tvořících podle §u 1, písm. e) až h) a č. 8 a 9 exekuční titul, budte předloženy vymáhajícím věřitelem, soudem z úřední povinnosti ověřeny a u soudu exekuci povolujícího podrženy.“

4. § 10, odst. 2., zní: „Nejsou-li podmínky povolení exekuce nařízené v §§ 9, 13 a 15 prokazány veřejnou listinou nebo soukromou listinou ověřenou soudem nebo veřejným notářem, budtež před rozhodnutím strany vyslechnuty a provedeny potřebné důkazy.“

5. § 12, odst. 1., zní: „O povolení exekuce buď zpraven vymáhající věřitel usnesením na rubrice; dlužníku doručí se s usnesením exekuci povolujícím stejnopis návrhu na povolení exekuce neb opis protokolu jej zastupujícího.“

6. §§ 18, odst. 2., 19, odst. 4. a 20, odst. 3., se zrušují.

7. První věta §u 21 zní: „Výkonný orgán jest povinen vykonati nařízené exekuce neprodleně a to exekuce na přihlášení v pořadí, jak se věřitelé přihlásili, ostatní pak v pořadí, jak obdržel nařízení výkonu.“

8. § 22 upravený §em 37 zák. čl. LIV/1912 mění se a zní takto: „(1) V neděli, ve svátek a o památném dnu (zák. ze dne 3. dubna 1925, č. 65 Sb. z. a n.), jakož i v noci smějí býti exekuční úkony vykonány toliko v případech naléhavých a, svolí-li k tomu přednosta okresního soudu, v jehož obvodu má býti exekuční úkon vykonán.“

(2) Usnesení, kterým bylo svolení dáno, buďž dlužníkovi na jeho žádost vykázáno písemně.

(3) Proti rozhodnutí přednosty okresního soudu není opravného prostředku.“

9. §§ 24 a 25 se mění takto:

(1) § 24, odst. 3. věta 2. zní: „Nebyly-li takovéto osoby přítomny, provede výkoný orgán exekuci v přítomnosti dvou svědků a usnesení exekuci povolující zašle dlužníkovi poštou; není-li dlužníkův pobyt znám, ustanoví mu exekuční soud opatrovníka.“

(2) První odstavec §u 25 zní: „Provádí-li se exekuce na jiném místě, než v bydlišti dlužníkově, a dlužník nebyl při výkonu exekuce přítomen, zašle výkoný orgán usnesení exekuci povolující dlužníkovi poštou nejdele do 24 hodin po výkonu exekuce.“

10. § 27 upravený zák. čl. XLI/1908 se mění takto:

První dva odstavce se zrušují a na jejich místo nastupují tato ustanovení:

„Pokud není jinak v zákoně ustanoveno, jest dlužník povinen vymáhajícímu věřiteli na jeho žádost nahraditi veškeré náklady exekučního řízení, které byly k dobývání jeho práv nezbytně nutny. O tom, které náklady byly nezbytně nutny, rozhodne soud pečlivě uváží veškeré okolnosti případu. Nárok na náhradu nákladů pravoplatně dosud nepřisouzených zaniká, nebylo-li za přisouzení a určení jich u soudu požádáno nejpozději do měsíce od skončení nebo zrušení exekuce.“

Byla-li exekuce zrušena proto, že exekuční titul pravoplatným rozhodnutím soudu na zakročení dlužníkovo pozbyl vykonatelnosti, anebo byla-li exekuce zrušena z jiného důvodu exekuci překážejícího, který byl věřiteli znám v době, kdy exekuci navrhoval anebo kdy s jejím výkonem bylo započato, nepřislouží vymáhajícímu věřiteli nárok na náhradu nákladů, které až do zrušení exekuce vzešly.“

Částka 100 korun ustanovená v §u 27 zvyšuje se na 300 Kč.

Poslední odstavec zní takto: „Hodnotu předmětu exekuce určí soud obdobně podle předpisů obsažených v §§ 6 až 8 zák. čl. I/1911 bez výsledku stran; proti tomuto určení hodnoty není opravného prostředku.“

11. Za §§ 27 a 28 zařazují se tato nová ustanovení:

§ 27 a). „Exekuce nesmí býti vykonána ve větším rozsahu, nežli jest zapotřebí k tomu, aby byl uspokojen nárok, pro který byla exekuce povolena. Při exekucích pro peněžité pohledávky budíž při tom přihlíženo i k útratám, které do úplného uspokojení věřitelova ještě pravděpodobně vzejdou.“

§ 28 a). „Upustil-li věřitel od návrhu na exekuci nebo od výkonu exekuce již povolen, buď vůbec nebo prozatím anebo upustí-li od pokračování v exekučním řízení, buďtež exekuce i veškeré do té doby vykonané exekuční úkony na návrh zrušeny.“

12. § 33, odst. 1. zní:

„Proti osobě, která v Československé republice požívá práva extraterritoriality, a v budovách nebo místnostech extraterritoriálních mohou býti provedeny exekuční úkony jen potud, pokud to mezinárodní právo dopouští. V případech pochybných má si soud vyžádati prohlášení ministra spravedlnosti, který je vydá v dohodě s ministrem věcí zahraničních; prohlášení toto jest pro soudy závazné. Exekuční úkony může soud proti extraterritoriální osobě

nebo v budovách anebo v místnostech extraterritoriálních vykonati toliko za přítomnosti zástupce ministerstva věcí zahraničních.“

13. První věta §u 36 upraveného §em 41 zák. čl. LIV/1912 zní: „Dokud nebude o rozkladu pravoplatně rozhodnuto, nemůže býti — vyjímaje případ uvedený v §u 16 čl. VI. tohoto zákona — dražba provedena, zabavená pohledávka přikázána na místě placení ani hotovost exekuci dobytá použita k uspokojení vymáhajícího věřitele, nýbrž složena do soudního uschování.“

14. § 37 se mění a zní: „Rekurs má odkladný účinek toliko, pokud jde o vydání výtěžku za vydražené svršky, o provedení dražby věcí nemovitých, o přikázání zabavené pohledávky na místě placení, o vydání hotovostí, o odevzdání přisouzeného předmětu vymáhajícímu věřiteli a o povolení uhrazovací exekuce proti výkonnému orgánu podle §u 35.“

Rekurs vznesený proti usnesení exekuci povolujícímu má odkladný účinek i pokud jde o prodej zabavených svršků.

Jestliže soud II. stolice rozhodnutím, které usnesení prvního soudu potvrzuje nebo změňuje, povolí dražbu, přikázání zabavené pohledávky na místě placení, vydání hotovostí anebo odevzdání přisouzeného předmětu vymáhajícímu věřiteli, není opravného prostředku proti usnesení soudu I. stolice, které bylo vydáno k provedení rozhodnutí soudu vyššího.“

15. Za § 42 zařazují se tato nová ustanovení:

„§ 42 a) (1) Ve všech případech, kde podle zákona má býti opatření soudu vyhlášeno, buď vyhláška soudem vydaná vyvěšena na soudní desce a jednou nebo několikráte uveřejněna v listu určeném pro úřední vyhlášky.“

(2) Uzná-li to za vhodné, může však soud z úřední moci anebo na návrh naříditi,

a) aby vyhláška byla uveřejněna také v jiných zdejších nebo cizích novinách nebo

b) aby, zejména je-li exekuce vedena na předměty nepatrné hodnoty, vyhláška nebyla v novinách vůbec uveřejňována a na místo toho aby vyhlášena byla v úředním listě okresním anebo vyvěšena na místě určeném pro vyhlášky v obci, v jejíž obvodu jsou věci, na které se vede exekuce, aneb aby byla vyhlášena jiným způsobem v obci obvyklým.

(3) Strany a jiní účastníci mohou žádati, aby kromě oznámení soudem nařízeného byla vyhláška na jejich náklad uveřejněna i jinak, nežli jest uvedeno v odstavci 1 a 2.“

„§ 42 b). Pokud není v zákoně ustanoveno jinak, platí i v exekučním řízení obdobně ustanovení civilního řádu soudního.“

16. Zrušují se § 45 posl. odst., §§ 47, 48, 50, 53, 57, 64, 66, 70, 71, 73 až 91, 101 až 110, 113, 114, 116, 118 až 133, 134 odst. 2 až 4 a § 258, jakož i předpisy zákonných článků XLI/1908 a LIV/1912 je upravující.

17. § 93 zní:

„(1) Na návrh učiněný v žalobě (§ 92) může exekuční soud povolit odklad exekuce až do pravoplatného rozhodnutí o žalobě. Odklad exekuce může býti učiněno závislým na složení jistoty za náhradu škody, která by vymáhajícímu věřiteli odkladem snad vznikla v případech, že by žalobcův nárok byl zamítnut.

(2) Nepokračuje-li žalobce řádně ve sporu, jest na návrh vymáhajícího věřitele v exekuci pokračovati.“

18. Zrušuje se druhá věta předposledního odstavce §u 147 ve znění upraveném šem 21 zák. čl. XLI/1908 a § 152 odstavce 3. až 5. i § 23 zák. čl. XLI/1908 jej pozměňující.

19. Za § 221 zařazuje se toto ustanovení jako § 221 a):

„(1) Mají-li býti postoupeny nebo vyklizeny nemovitost nebo její část, předmět horního vlastnictví nebo loď, výkonný orgán odstraní z nich, je-li toho k účelu tomu třeba, osoby a movité věci a vymáhajícího věřitele uvede v držení odevzdaného předmětu.

(2) Má-li s nemovitostmi býti odevzdáno také jejich movité příslušenství, odejme je k příkazu exekučního soudu výkonný orgán dlužníkovi a vydá na potvrzení vymáhajícímu věřiteli.

(3) Movité věci, které mají býti odklizeny, ale předmětem exekuce nejsou, buďte výkonným orgánem odevzdány dlužníkovi anebo, není-li přítomen, jeho zmocněnci nebo dorostlé osobě, která náleží k rodině dlužníkově nebo u ní slouží. Nebylo-li by osoby ku přijetí oprávněné, buďte takové věci na náklad dlužníkův jinak uschovány. Osoby, o nichž jest soudu známo, že jsou věci takové pro ně zabaveny nebo že jinak na ně mohou činiti nároky, buďte o tom zpraveny. Prodlévá-li dlužník s převzetím uschovaných věcí nebo se zaplacením uschovacích nákladů a nikdo jiný na věci svých nároků neuplatňuje, buďte na návrh nebo z úřední moci po předchozí pohrůžce exekučním soudem na dlužníkův účet prodány. Navrhnutí takové opatření může výkonný orgán a kterýkoliv jiný účastník.

(4) Výtěžek, který zbude po úhradě nákladů uschování a prodeje, budiž pro dlužníka u soudu uschován.“

20. První věta §u 230, odst. 1. zní: „Zajišťovací exekuce na věci movité provádí se jejich zabavením podle ustanovení o exekuci na věci movité, zajišťovací exekuce na nemovitosti záznamem zástavního práva.“

§ 230, odstavec 2. zní: „O záznam zástavního práva jest požádati soud, u kterého se vede příslušná pozemková kniha.

21. Citace §u 102 v §u 115 nahrazuje se citací §§ů 14 a násl. čl. VI. tohoto zákona a citace §u 104 v §u 233, odstavce 2. citací §u 16 čl. VI. tohoto zákona; citace §u 113 v §u 115 odst. 1. odpadá.

Čl. VI.

Na místo ustanovení zrušených v článku V. číslo 16 nastupují tyto předpisy:

„O exekuci na jmění movité.“

Oddíl první.

O exekuci na věci hmotné.

§ 1.

Exekuce na movité věci hmotné (svršky) koná se jejich zabavením a prodejem.

§ 2.

Na movité příslušenství věcí nemovitých, dolů, lodí a vorů není samostatná exekuce dovolena.

O zabavení (zájmu).

§ 3.

(1) Svřsky, které dlužník má u sebe, zabaví se tím, že výkonný orgán je v protokole sepíše a popíše (zájemní protokol).

(2) V protokole budiž uvedeno, že sepsané předměty byly zabaveny pro vykonatelnou pohledávku věřitele. Dále v něm budiž uvedena pohledávka i její příslušenství a vyznačen i titul exekuční. Zabavení může býti vykonáno toliko pro peněžitou částku číselně určitou; nevyžaduje se však, aby bylo číselně uvedeno i příslušenství vymáhané pohledávky. V zájemním protokole budiž uvedeno i jméno a obydli věřitele a jeho zástupce, jakož i přibližná hodnota zabavených předmětů.

(3) Tvrdí-li při zabavování někdo jiný, že mu přísluší k věcem v protokole sepsaným práva, která nedopouštějí výkonu exekuce,

poznamená výkonný orgán tyto nároky v zájemném protokole.

(4) Usnesení, kterým zabavení bylo povoleno, doručí výkonný orgán dlužníkovi při výkonu. O vykonaném zájmu zpraví soud vymáhajícího věřitele a dlužníka; toho není třeba, jestliže byli sami nebo jejich zástupci přítomni při zájmu.

§ 4.

(1) Zájemní protokol předloží výkonný orgán exekučnímu soudu.

(2) Každý vykonaný zájem poznamená se v seznamu, který se vede u každého okresního soudu, který jest soudem exekučním (zájemní rejstřík).

(3) Vládním nařízením budou vydána podrobná ustanovení o tom, jak se tento rejstřík založí a vede, a jak se vyznačují zástavní práva nabytá správní exekucí.

§ 5.

Zprávy ze zájemního rejstříku mohou býti dány všem, kdož osvědčí, že jich potřebují k zahájení rozepře nebo exekuce, k podání námitek proti exekuci již zahájené anebo z jiných důležitých příčin.

§ 6.

(1) Zájemem nabývá vymáhající věřitel pro svou vykonatelnou pohledávku zástavního práva na svrších v zájemním protokole sepsaných a popsaných.

(2) Toto zástavní právo zanikne, neučiní-li vymáhající věřitel do roka po tom, kdy zájem byl vykonán, návrhu na prodej (§ 14) a nepokračuje-li řádně v prodejovém řízení.

(3) Byl-li zájem vykonán současně pro několik věřitelů, jsou zástavní práva tím zřízená ve stejném pořadí. Všichni věřitelé, pro které byl zájem vykonán, pokládají se za vymáhající věřitele.

§ 7.

(1) Svršky, které byly již pro jinou vykonatelnou pohledávku zabaveny, zabaví se tím, že se zabavení poznamená v protokole již sepsaném. V poznámce uvést jest jméno vymáhajícího věřitele, pro kterého se svršky dále zabavují, jeho bydliště, jméno a bydliště jeho zástupce a vykonatelnou pohledávku (§ 3, odst. 2.).

(2) Žádá-li vymáhající věřitel, aby byly zabaveny toliko svršky, které jsou již zabaveny pro jiné věřitele, může býti poznámka vyko-

nána, aniž jest třeba konati nové vyhledávání. Usnesení, kterým se takto zabavení povoluje, doručí se dlužníkovi zároveň s oznámením uvedeným v posledním odstavci §u 3.

Jak jiní zjednávají platnost svým zástavním a přednostním právům.

§ 8.

(1) Kdo nemá u sebe věc, která byla zabavena, nemůže zabavení odporovati proto, že mu k ní přísluší zástavní nebo přednostní právo. Může však již před tím, nežli dospěje pohledávka, pro kterou má zástavní nebo přednostní právo, zjednatí žalobou platnost svému nároku, aby byl přede všemi uspokojen z výtěžku prodeje věci. Rozhodnutí o takové žalobě přísluší exekučnímu soudu, jakmile bylo započato s výkonem exekuce. Byla-li žaloba podána na vymáhajícího věřitele i dlužníka, pokládají se za spolčeníky v rozepři.

(2) Byla-li věc v exekuci prodána dříve, než bylo o žalobě pravoplatně rozhodnuto, a je-li nárok žalobců dostatečně osvědčen, může soud naříditi, aby výtěžek byl zatím uložen.

O uschování.

§ 9.

(1) Navrhne-li to vymáhající věřitel, budou zabavené svršky, kromě hotových peněz u dlužníka nalezených, uschovány. Nebyl-li takový návrh učiněn, budiž na zabavených věcech vyznačeno, že byly zabaveny, tak, aby to mohl každý seznati.

(2) Návrh na uschování může býti spojen s návrhem na zabavení.

(3) Nehodí-li se zabavené věci k tomu, aby byly uschovány u soudu, odevzdány buďtež ústavu, který pod státním dozorem svršky uschovává, anebo schovateli, kterého ustanoví soud na nebezpečí vymáhajícího věřitele. Svolí-li dlužník, může býti exekučním soudem za uschovatele ustanoven vymáhající věřitel anebo, je-li jich několik, některý z nich.

(4) Náklady na uschování hradí zatím vymáhající věřitel anebo, je-li vymáhajících věřitelů několik, všichni, kteří uschování navrhli, poměrně podle výše svých pohledávek.

(5) Navrhne-li vymáhající věřitel při zájmu, aby zabavené věci byly uschovány u soudu nebo odevzdány ústavu věci takové uschovávajícímu, vyhoví mu výkonný orgán a nepotřebuje si k tomu vyžádati usnesení soudu.

(6) V zájemném protokolu budiž uvedeno, že věci byly dány do uschování a kdo jest uschovatelem.

§ 10.

Byl-li uschovatel ustanoven bez souhlasu dlužníka a vymáhajícího věřitele, oznámí jim soud, kdo jest uschovatelem. Mohou pak kdykoliv, uvedouce důvody, u exekučního soudu navrhnouti, aby jmenován byl jiný uschovatel.

§ 11.

(1) Peníze, při zájmu nalezené, výkonný orgán převezme a, vede-li exekuci jen věřitel jediný, odevzdá mu je na potvrzení až do výše vykonatelné pohledávky. Odnětí peněz výkonným orgánem má tu týž účinek, jako kdyby dlužník zaplatil.

(2) Má-li výkonný orgán pochybnost o tom, kolik vymáhajícímu věřiteli přísluší nebo jaké dlužní úpisy má od věřitele při vydání peněz vyžádati, nebo o tom, kolik na dlužních úpisech má odepsati, vyžádá si poukaz exekučního soudu dříve, než vydá peníze.

(3) Hodnota mincí a cizích peněz budiž počítána podle kursu úředně zaznamenaného na nejbližší burse v den, kdy byly zabaveny.

(4) Byl-li zájem vykonán pro několik věřitelů (§ 6, odst. 3.), složí výkonný orgán nalezené peníze v soudní kanceláři nebo u uschovacího úřadu podle předpisů o tom vydaných, a exekuční soud je pak rozdělí podle okolností buď samostatně nebo spolu s výtěžkem za jiné zabavené věci; o samostatném rozdělení platí ustanovení o rozvrhu výtěžku prodejového.

§ 12.

Ustanovení tato platí i o zabavení a uschování dlužnických svršků, které má u sebe vymáhající věřitel nebo některá jiná osoba, která jest ochotna je vydati.

Kdy může býti zabavení omezeno na ruční zástavu.

§ 13.

Má-li vymáhající věřitel u sebe svršky dlužníkovy, ke kterým mu přísluší právo zástavní nebo právo zadržovací pro vymáhanou pohledávku, může dlužník navrhnouti u exekučního soudu, aby zabavení bylo omezeno na tyto svršky, je-li jejich hodnotou pohledávka dostatečně kryta. Je-li právo zástavní nebo zadržovací zřízeno také pro jinou pohledávku vymáhajícího věřitele, může býti návrhu vy-

hověno jen tehdy, když hodnotou věcí jest dostatečně kryta také tato pohledávka.

O prodeji.

§ 14.

(1) Zabavené věci budou prodány na návrh některého z věřitelů, pro jejichž vykonatelnou pohledávku byly zabaveny.

(2) Návrh na povolení prodeje může býti spojen s návrhem na zabavení nebo učiněn přímo u exekučního soudu. V onom případě rozhodne se o něm hned při povolení exekuce.

§ 15.

(1) Prodej cenných papírů, které jsou vázány nebo složeny do uschování jako záruka pro erár nebo některý veřejný fond, smí býti teprve tehdy povolen, když příslušný závazný poměr byl skončen a případné nároky na náhradu byly stanoveny v soudním nebo správním řízení.

(2) O tomto určení náhrady buďte zpraveni všichni, kdo nabyli na cenných papírech zástavního práva.

§ 16.

(1) Dříve než nabude povolení zájmu právní moci, může býti prodej proveden toliko, když zabaveny byly věci, které podle své povahy jsouce déle uschovány se zkazí nebo by pozbyly značné hodnoty, kdyby se prodej odložil, a jestliže v tomto druhém případě vymáhající věřitel dá jistotu za všechny újmy, které by dlužníkovi dřívějším prodejem vznikly.

(2) Dokud nebude dána jistota exekučním soudem určená, prodej nesmí býti vykonán.

§ 17.

(1) Když byl prodej povolen a dokud není prodejové řízení skončeno, nemůže býti pro další vykonatelné pohledávky zahájeno řízení prodejové o týchž věcech.

(2) Všichni věřitelé, kterým byl povolen prodej týchž věcí, také pro ně zabavených, přistupují tím k prodejovému řízení již zahájenému a musí toto přijmouti tak, jak jest v čase, kdy přistupují.

(3) Přistupující věřitelé mají od svého přístupu též práva, jako kdyby řízení bylo zahájeno k jejich návrhu. O povolení exekuce přístupem zpraví se jen přistupující věřitel a dlužník.

§ 18.

(1) Zabavené cenné papíry, které mají cenu bursovní, buďtež prodány obchodním dohodcem z volné ruky; při tom buď pokud možno dbáno, jakou mají bursovní cenu v době prodeje.

(2) Jiné předměty, které mají v místě, kde jsou, cenu bursovní nebo tržní, buďte prodány z volné ruky obchodním dohodcem nebo, nebylo-li by ho, úředníkem k dražbám oprávněným nebo výkonným orgánem; také tu buď dbáno toho, jakou mají v době prodeje bursovní nebo tržní cenu.

(3) Kdyby pro předměty toho druhu, jako jsou věci zabavené, v místě, kde jsou, nebylo ceny bursovní nebo tržní, může exekuční soud k návrhu po slyšení dlužníka naříditi, aby předměty k prodeji z volné ruky a pokud možno podle bursovní nebo tržní ceny doby prodeje byly zaslány na místo, na kterém jest bursa nebo trh na věci toho druhu, nebo aby tam, aniž by byly zasílány, byly z volné ruky prodány obchodním dohodcem nebo úředníkem k dražbám oprávněným, přihlídejíc pokud možno k bursovní nebo tržní ceně v době prodeje. Zaslání stane se na náklad a nebezpečí dlužníka.

(4) Exekuční soud může vyslechna dlužníka na návrh naříditi, aby zabavené věci byly zaslány nebo příkazem obchodnímu dohodci daným zcizeny také tehdy, když pro věci řečeného druhu naskytuje se na jiném místě lepší příležitost, aby výhodně z volné ruky byly prodány.

(5) Exekuční soud povoluje prodej z volné ruky určí na návrh cenu, pod kterou věci prodány býti nesmějí, a čas, do kterého prodej má býti vykonán. Nebyla-li by cena tato určena, budiž v případě, když prodej byl povolen za cenu bursovní nebo tržní, ke zprávě o prodeji přiložen úřední výkaz o bursovní nebo tržní ceně v den prodeje a o zaplaceném snad dohodném a jiných výdajích.

(6) Svědčí-li cenný papír určité osobě, budiž výkonný orgán současně s povolením prodeje od exekučního soudu zmocněn, aby vymohl přepsání na jméno kupcovo a vydal místo dlužníka veškerá listinná prohlášení, jichž ke zcizení jest třeba. Exekuční soud si může vyhraditi, aby tato prohlášení byla vydána jím samým anebo soudem, který o spolupůsobení při prodeji byl dožádán. Vládním nařízením bude ustanoveno, která zvláštní opatření mají býti učiněna při prodeji veřejných obligací vydaných na určité jméno.

§ 19.

Ustanovení §u 28, odst. 2. o tom, kdy nabývá se vlastnictví k věcem, které se zcizují ve veřejné dražbě, platí také o prodeji z volné ruky, který podle §u 18 byl vykonán dohodcem, úředníkem ke dražbě oprávněným nebo výkonným orgánem.

§ 20.

(1) Všechny ostatní zabavené věci, pokud vůbec mohou býti prodány, prodají se veřejnou dražbou.

(2) Také předměty, jejichž prodej z volné ruky byl nařízen podle §u 18, buďte na návrh vymáhajícího věřitele prodány veřejnou dražbou, když nebyly prodány z volné ruky do tří týdnů po tom, co byl udělen příkaz k prodeji.

§ 21.

(1) Prohlásí-li někdo nejpozději tři dny před dražebním stáním, že jest ochoten zabavené věci úhrnem nebo větší část jich převzít za cenu, která jest alespoň o čtvrtinu vyšší než odhadní hodnota, ustanovená podle §u 25 a mimo náklady odhadu, jsou-li nějaké, hraditi také všechny dosud vzešlé exekuční náklady, které jdou na vrub dlužníkům, bez započtení do přejímací ceny, a dá-li přiměřenou jistotu, může soud vyhověti tomuto návrhu vyslechna dlužníka, svolí-li vymáhající věřitel a osoby, které mají zástavní právo k těmto předmětům, jejichž pohledávky však přejímací cenou nejsou nade vší pochybnost úplně uhrazeny.

(2) Jakmile nabízející složí dostatečnou jistotu, soud odloží dražební rok. Jistota propadne ve prospěch rozdělované podstaty, ocitne-li se navrhovatel po schválení nabídky v prodlení se zaplacením přejímací ceny a nákladů; navrhovatel zůstává však zavázán za veškeré nároky, které proti němu ze schválení návrhu na převzetí vzejdou, a ručí za škodu, která z jeho opomenutí vzešla.

(3) Bylo-li převzetí schváleno a přejímací cena s veškerým příslušenstvím zaplacena, soud zruší dražební řízení. Nebyla-li zaplacena včas, bude v dražebním řízení na návrh nebo z úřední moci pokračováno.

§ 22.

(1) Nenařídí-li exekuční soud jinak, určí dražební stání orgán, jemuž výkon prodeje jest svěřen. Dražba oznámí se vyhláškou. V ní buď uvedeno, kdy a kde se dražba koná, jakého druhu jsou věci do dražby dané a zda, kde a kdy před dražbou je lze prohlédnouti.

(2) O ustanovení dražebního roku bud' te zpravení dlužník a vymáhající věřitelé doručením vyhlášky.

§ 23.

(1) Mezi zabavením a dražbou musí býti lhůta alespoň tři týdnů. Tato lhůta může býti zkrácena, jsou-li tu příčiny, pro které podle § 16 může býti povolen prodej dříve, nežli povolení zájmu nabylo právní moci, nebo když by delší uschování věci zabavené způsobilo nepřiměřené náklady.

(2) Výkonný orgán, k výkonu dražby povolaný, musí se před dražbou včas přesvědčiti, zda povolení dražby bylo doručeno účastníkům a zda dražební rok řádně byl vyhlášen. Shledal-li by nějaké závady, oznámí to exekučnímu soudu. Exekuční soud nařídí, čeho jest třeba, aby shledané závady byly odklizeny nebo aby zřízen byl opatrovník, by dražba mohla býti při roku správně vykonána.

§ 24.

(1) Dražba koná se na místě, kde jsou zabavené věci, jestliže se nedohodnou účastníci o jiném místě neb exekuční soud k návrhu dlužníkovu nebo vymáhajícího věřitele nedovolí, aby zabavené věci k dražbě zaslány byly na místo jiné, kde by se za ně více vytěžilo. To jest dovoleno zejména, jde-li o věci značné ceny, o věci z drahých kovů nebo o jiné drahocenné věci, o předměty umělecké, sbírky a pod.

(2) Nařízením může býti stanoveno, aby dražby byly konány ve veřejných místnostech dražebních.

§ 25.

(1) Dražbu provádí výkoný orgán. K dražbě budiž přibrán znalec, který odhaduje jednotlivé předměty dané do dražby. Nebylo-li by znaleců, kteří by dovedli odhadnouti všechny předměty ku prodeji určené, mohou přibráni býti pro jednotlivé skupiny předmětů rozliční znalcové, jde-li o větší množství nebo o předměty větší hodnoty. Při oceňování věcí z drahých kovů budiž uvedena také hodnota kovová.

(2) Drahocenné věci, sklady zboží a jiné předměty, jejichž odhad nelze provést při dražbě samé, dá výkoný orgán znalcem odhadnouti již před dražbou. Všude jinde bud' te odhadnuty před dražbou jen k žádosti a na náklad věřitele; věřitel může žádati, aby mu tento náklad byl nahrazen jen, nebylo-li pro předchozí odhad již třeba přibrati znalce k dražbě.

(3) Prodávají-li se dražbou toliko věci, které již byly odhadnuty podle odstavce předchozího, nebudiž ke dražbě znalec přibírá.

(4) Kdo má býti přivzat za znalce, určí exekuční soud.

§ 26.

(1) Při dražbě draží se zabavené věci jednotlivě nebo, prodávají-li se předměty stejného druhu ve větším množství, také po několika najednou, při čemž se vždy udá jejich odhadní hodnota (cena vyvolací).

(2) Vyvolávače přibrati není zapotřebí. Podavatelé neskládají vadia.

§ 27.

(1) K podáním, která nedosahují aspoň třetiny ceny vyvolací, se při dražbě nepřihlíží. K návrhu vymáhajícího věřitele a, přivolí-li ostatní věřitelé, kteří o dražebním stání mají býti zpraveni, může exekuční soud za nejmenší podání před dražebním stáním ustanoviti též obnos, který přesahuje třetinu ceny vyvolací.

(2) Věci z drahých kovů nesmějí býti přilepeny za cenu menší, než jest jejich hodnota kovová.

(3) Výkoný orgán, který dražbu řídí, oznámí vyvolací cenu, pak nejmenší přípustné podání a u věcí z drahých kovů mimo to i kovovou hodnotu.

§ 28.

(1) Dražiteli, který podá nejvíce, udělí výkoný orgán příklep, jestliže ostatní dražitelé přes dvojí vyzvání neučiní již vyššího podání.

(2) Věci do dražby dané prodají se jen za hotové a musí býti vydražitelem ihned převzaty. Nárok ze správy pro vady prodaných věcí vydražiteli nepřisluší. Vlastnictví k vydraženým předmětům přechází na vydražitele zaplacením kupní ceny a převzetím věci.

(3) Nezaplatí-li vydražitel kupní ceny do konce dražby, vydraží se věc mu přilepená při témže roku znovu. Dřívější vydražitel nesmí již při další dražbě dražiti; ručí za případný schodek a nemá nároku na to, oč bylo strženo více.

(4) Exekuční soud z úřední povinnosti ustanoví usnesením, kolik činí schodek; nebyl-li by zaplacen, bude dobýván exekucí, jakmile usnesení nabude právní moci. Exekuce bude provedena na návrh vymáhajícího věřitele pro rozdělovanou podstatu.

§ 29.

(1) Výkonný orgán vyzve účastníky dražby, aby dražili, teprve za půl hodiny po tom, na kdy byl ustanoven dražební rok.

(2) Dlužník, při opětné dražbě též obmeškalý vydražitel, nesmějí dražiti jménem vlastním ani cizím. Rovněž nesmějí dražiti soudní osoby zúčastněné na dražebním řízení, ani zástupci dlužníka nebo obmeškalého vydražitele.

(3) Dražitel jest na své podání vázán, dokud nebylo více podáno od jiného. Zruší-li se řízení dříve, než dražba byla skončena, jest dražitel závazku sprostěn.

(4) Dražba se koná, pokud dražitelé přídávají. Žádá-li za to některý z dražitelů, může mu býti povolena krátká lhůta na rozmyšlenou.

(5) Před koncem dražby výkoný orgán ještě jednou hlasitě oznámí poslední podání a prohlásí dražbu za skončenou.

§ 30.

(1) Dražba se skončí, jakmile dosažený výtěžek stačí, aby byly uspokojeny vykonatelné pohledávky veškerých věřitelů, kterým byl povolen prodej, i pohledávky je předcházející (§§ 111, 112 ex. ř.) a jakmile bylo uhrazeno veškeré příslušenství těchto pohledávek i náklady exekuce.

(2) V protokole o dražebním roku budiž uvedeno jméno výkonného orgánu i osob, které měly býti o dražebním roku vyrozuměny, jsou-li přítomny, dále kdy rok započal, kdy byli přítomní vyzváni, aby dražili, a kdy byla dražba skončena. Mimo to buďtež uvedeny vyvolací ceny, nejvyšší podání a jména i bydliště kupců.

§ 31.

(1) Na návrh vymáhajícího věřitele nebo dlužníka může exekuční soud naříditi, aby zabavené věci, které nenáleží ku předmětům uvedeným v § 18 a o kterých není ani přejímacího návrhu podle § 21, byly zpeněženy jinak, než veřejnou dražbou, je-li to patrně na prospěch všech účastníků. O návrhu vymáhajícího věřitele buď slyšen dlužník; výsledku není třeba, jde-li o věci, které se podle povahy své kazí, jsouce déle uloženy nebo by pozbyly značně na ceně.

(2) Stejně nařízení vydá soud na návrh nebo z úřední moci také, když nebylo při dražbě některých zabavených věcí učiněno nižší podání. Při tom nesmějí však býti zpe-

něženy levněji, než za třetinu odhadní hodnoty a věci z drahých kovů pod kovovou hodnotou, je-li vyšší než třetina hodnoty odhadní. Prodány býti mohou i vymáhajícímu věřiteli.

(3) Vládním nařízením může býti učiněno zvláštní opatření o zpeněžení zabavených věcí, za něž nebylo při dražbě nabídnuto ani tolik, jako jest vyvolací cena.

§ 32.

Exekuční soud může na návrh povolit, aby zabavené věci nepatrné hodnoty, jejichž prodej byl povolen, byly draženy při jiné dražbě nařízené a vyhlášené proti jinému dlužníku nebo pro jiného věřitele; zvláštní vyhlášky o dražbě věcí takových není tu zapotřebí.

§ 33.

(1) Dražební řízení bude usnesením exekučního soudu zrušeno, jestliže

1. vymáhající věřitel před počátkem dražby upustí od exekuce; pro jeho vykonatelnou pohledávku nemůže pak býti navržena nová dražba do šesti měsíců od zrušení;

2. dlužník před počátkem dražby nabídně všem vymáhajícím věřitelům úplné uspokojení jejich vykonatelných pohledávek s příslušenstvím a nákladů až do té doby vzešlých, odevzdá výkonnému orgánu peníze, jichž je k tomu třeba, nebo je složí u soudu.

(2) O zrušení dražebního řízení v případech č. 1. a 2. rozhodne soud bez ústního jednání usnesením.

(3) Zruší-li se nebo odloží-li se dražební řízení z důvodu, který účinkuje jen proti některým vymáhajícím věřitelům, bude v něm pokračováno pro ostatní vymáhající věřitele. Věřitelé, proti kterým bylo dražební řízení zrušeno nebo odloženo, budou pak z výtěžku prodeje uspokojeni podle toho, mají-li ještě na vydražených věcech zástavní právo.

(4) O tom, že se dražební řízení zrušuje nebo odkládá, buďtež zpraveni jen dlužník a vymáhající věřitelé.

Jak se použije výtěžku prodeje.

§ 34.

(1) K výtěžku dosaženému prodejem se počítá i jistota propadlá podle § 21 a náhrada od obmeškalého vydražitele daná podle § 28. Byla-li exekuce prodejem svršků vykonána jen pro věřitele, který měl podle zájemních spisů jediné nebo první zástavní právo na

prodaných věcech, vydá mu výkonný orgán z výtěžku, sraziv především náklady dražby i odhadu, tolik, aby zaplacená byla vykonatelná pohledávka i s příslušenstvím.

(2) Jde-li o pohledávku zúročitelnou, počítají se úroky, pokud nejsou promlčeny, až do dne dražby.

(3) Vydání těchto peněz vymáhajícímu věřiteli má týž účinek, jako by platil dlužník.

(4) Není-li dalšího zástavního věřitele a nezabaví-li zbytek zatím jiný věřitel, vydá ho výkonný orgán dlužníkovi; jinak složí jej k soudu.

§ 35.

(1) Žádá-li vymáhající věřitel, aby mu byly nahrazeny exekuční náklady soudem ještě neurčené, musí výkonnému orgánu předložit seznam těchto nákladů. Náklady určí na oznámení výkonného orgánu exekuční soud.

(2) Výkonný orgán zadrží částku, které podle udání věřitelova jest třeba k úhradě žádaných nákladů, a složí ji k soudu. Stejně naloží s částkou, kterou zadrží k úhradě dražebních nákladů a znalečného, jež zapraviti jest za odhad předmětů dražbou prodaných.

(3) Nevyčerpají-li náklady přisouzené vymáhajícímu věřiteli nebo náklady dražby a odhadu soudem určené složených částek, budiž použito zbytku k dalšímu uspokojení věřitele vymáhajícího, a byly-li jeho nároky úplně zapraveny, zbytek vydán dlužníku podle posledního odstavce § 34.

(4) Vymáhající věřitel musí žádati za náhradu nákladů před ukončením dražebního stání, jinak nárok zaniká.

§ 36.

(1) Není-li vymáhající věřitel podle zájemných spisů jediným nebo prvním zástavním věřitelem nebo byla-li dražba konána pro několik vymáhajících věřitelů, výkonný orgán složí výtěžek k soudu a exekuční soud jej rozdělí.

(2) Byl-li výtěžek až do rozdělení uložen na úrok, připočtou se úroky k rozdělované podstatě; rovněž započítá se do ní jistota propadlá podle § 21 a náhrada vydobytá na obmeškalem vydražiteli podle § 28.

(3) Rok k rozvrhu ustanoví exekuční soud z úřední povinnosti. K roku obešle dlužníka a všechny dosud úplně neuspokojené věřitele, které lze seznati ze zájemných spisů a jejichž zástavní právo ještě nezaniklo podle § 6,

odst. 2. Věřitelé buďte zároveň vyzváni, aby své požadavky na jistinu, úrocích, nákladech a jiném příslušenství ohlásili před tímto rokem nebo při něm a aby nejpozději při roku v prvo-pise nebo v ověřeném opise předložili listiny, které prokazují jejich nároky, leč by listiny tyto již byly u soudu. Neučiní-li tak, přihlíží se k jejich nárokům při rozvrhu toliko potud, pokud pro ně exekuce dražbou byla povolena a prodejové řízení nebylo později zrušeno. Na to buďtež věřitelé v obsílce upozorněni.

§ 37.

(1) Z rozdělované podstaty zapraví se nejprve náklady odhadu a dražby a potom včas ohlášené pohledávky zástavní, jakož i vykonatelné pohledávky, k jichž dobytí byla povolena dražba. Pohledávky se počítají podle přihlášky, podle dokladů k ní připojených a podle soudních povolení exekuce.

(2) Pohledávky buďtež přikázány v pořadí, ve kterém bylo pro ně nabyto práva zástavního; tím však nejsou dotčena přednostní práva, která přísluší člům, spotřebním a jiným veřejným dávkám a majetkovým pokutám nebo která pro jednotlivé pohledávky zakládají se na zákonném nebo smluvním právu zástavním.

(3) Částky přikázané jednotlivým věřitelům i jejich pořadí určí soud usnesením (usnesení rozvrhové), které bude doručeno všem účastníkům.

§ 38.

(1) Jakmile rozvrhové usnesení nabylo právní moci, exekuční soud z úřední moci pokáže oprávněným účastníkům přikázané částky z výtěžku u soudu uloženého.

(2) Může to učiniti již v usnesení rozvrhovém s výhradou, že nabude právní moci, lze-li se od toho nadíti, že řízení bude tím zjednodušeno.

(3) Částky připadající na věřitele, kteří nabyli zástavního práva jen zajišťovací exekucí, uloží se u soudu.

(4) Rekurs proti rozvrhovému usnesení má odkladný účinek jen, pokud jde o pohledávky, jejichž uspokojení jest závislé od rozhodnutí vyššího soudu; ostatní pohledávky buďte uspokojeny ihned po uplynutí rekursní lhůty.

§ 39.

Ustanovení §§ 34 až 38 platí obdobně o výtěžku, který dosažen byl při prodeji z volné ruky. Za náhradu nákladů musí v případě

tom vymáhající věřitel žádati nejpozději do měsíce od skončení exekuce, jinak jest vyloučena. Nežli lhůta tato uplyne, nesmí býti dlužníkovi z výtěžku nic vydáno.

O rekursu.

§ 40.

Rekursem nelze odporovati usnesením, kterými bylo nařízeno, aby zabavené předměty byly před dražbou odhadnuty (§ 25), aby byly zaslány na jiné místo k prodeji (§ 24) nebo aby byly pojaty do dražby jiných zabavených věcí (§ 32), dále usnesení, kterým se jmenuje uschovatel (§ 10) a usnesení, kterým byl ustanoven dražební rok (§ 22).

Oddíl druhý.

O exekuci na peněžité pohledávky.

Které nároky nemohou býti zabaveny.

§ 41.

Kromě obmezení exekuce, která jsou o peněžitých pohledávkách ustanovena v jiných zákonech a platných nařízeních, jsou z exekuce zcela vyňaty:

1. dary z milosti, almužny, chudinské peníze a podobné podpory, které osobám v chudinském zaopatření jsou poukázány z nadací, z pokladen obecních nebo z jiných pokladen veřejných, jakož i nároky příslušející dlužníku z nadací studijních a cestovních nebo z účasti ve spolcích nemocenských a pohřebních;

2. částky, na které má dlužník nárok ze smlouvy, učiněné o pojištění budov nebo příslušenství nemovitostí, když těchto částek podle stanov upotřebeno býti musí, aby poškozená budova byla znovu vystavena nebo opravena, nebo aby její příslušenství bylo doplněno;

3. zálohy, které jsou poskytovány z pokladen se schválením státním zřízených k zásobování.

§ 42.

(1) Jen pokud roční důchod přesahuje 4000 Kč, jsou exekuci podrobeny:

1. výživné a výslužné, která jsou poskytována z nadací neb od ústavů, které jsou zřízeny za příčinou podpory, pokud toto výživné a výslužné není podle § 41, č. 1 z exekuce vyňato;

2. výživné a důchody, které se vyplácejí dlužníkovi ze smluv pojišťovacích, jakož i pohledávky výživného spočívající na předpisu zákonném, je-li dlužník k výdělků neschopen a nucen žíti z tohoto výživného nebo z těchto důchodů;

3. peněžité důchody, které se vyplácejí pro poškození na těle.

(2) Ze vkladů do spořitelén nebo do spolků úsporných, které zřízeny jsou u továren, u těžiřských nebo jinakých živnostenských podniků a do kterých toliko živnostenští dělníci tohoto závodu mohou peníze ukládati, jest podrobena exekuci toliko částka, která převyšuje 4000 Kč.

(3) Přísluší-li dlužníkovi několik nároků uvedených v č. 1 až 3, jest exekuce na ně přípustna s obměnou, že dlužníkovi musí býti ponechán roční příjem 4000 Kč.

§ 43.

(1) Vede-li se exekuce na důchody a pohledávky uvedené v § 42 pro nárok na poskytování výživy příslušející ze zákona, jest z exekuce vyňata toliko polovice částek za volné prohlášených.

(2) Osvobození od exekuce propůjčená jednotlivým vytčeným důchodům a pohledávkám platnými výsadami nebo jinými platnými nařízeními, která sahají dále nežli tato ustanovení, jsou nedotčena.

§ 44.

Ustanovení v §§ 41 až 43 nemohou býti ani vyloučena, ani obmezena dohodou mezi dlužníkem a věřitelem. Každé opatření odporující těmto předpisům, učiněné postupem, poukazem, zastavením nebo jiným jednáním, jest právně bezúčinné.

O zabavení.

§ 45.

(1) Exekuce na peněžité pohledávky dlužníkovy koná se jejich zabavením. Kromě případů uvedených v § 47 zabaví se tím, že soud exekuci povolující zapoví poddlužníkovi, aby dlužníkovi platil. Současně zapoví dlužníkovi samému, aby jinak se svou pohledávkou ani se zástavou pro ni snad zřízenou nenakládal, zejména aby pohledávky nevybral.

(2) Poddlužníkovi i dlužníkovi budiž při tom oznámeno, že vymáhající věřitel nabyt ku pohledávce práva zástavního.

(3) Zabavení jest vykonáno doručením platební záповědi poddlužníkovi. Platební záповěď doručí se poddlužníkovi podle předpisů o doručování žalob.

(4) Poddlužník může platební záповědi odporovati rekusem, jemuž může exekuční soud vyhověti sám.

§ 46.

(1) Vede-li se exekuce na peněžitou pohledávku, kterou dlužník má proti státu nebo fondu pod veřejnou správou, jest platební záповěď doručiti úřadu, který jest povolán plat poukázati, a na návrh vymáhajícího věřitele také orgánu (pokladně nebo účtárně, účetnímu odboru, účetnímu oddělení), který jest povolán likvidovati platbu dlužníku náležející. Zabavení jest vykonáno doručením platební záповědi úřadu poukazujícímu. Vymáhající věřitel jest povinen udati orgán povolaný k likvidování. Má-li pokladna pro obdrženou platební záповěď právo zatím zadržeti výplatu dospělých částek dlužníkových, řídí se předpisy o tom platnými.

(2) Má-li úřad zpravený o platební záповědi za to, že exekuce na zabavenou pohledávku se přiči zákonným ustanovením, může soudu oznámiti, že jest exekuce nepřipustna, po případě platební záповědi odporovati rekusem.

§ 47.

(1) Pohledávky ze směnky nebo z jiných papírů, které mohou býti rubopisem převedeny, dále pohledávky z šeků, kupeckých poukázek a zavazovacích listů a ze vkladních knížek bank, spořitelny a záložen, jakož i ze životních pojistek svědčících majiteli zabaví se tím, že výkonný orgán tyto papíry podle příkazu exekučního soudu zabaví, sepiše o tom zájemní protokol (§ 3, odst. 1.) a uloží zabavené listiny u soudu v soudní kanceláři nebo v uschovacím úřadu.

(2) O zabavení též pohledávky později pro jiného věřitele povoleném platí ustanovení § 7.

§ 48.

(1) Presentace, protesty, notifikace a jiné úkony potřebné k tomu, aby byla zachována neb vykonána práva z papírů uvedených v § 47, obstará, je-li papír u soudu uložen, místo dlužníka výkonný orgán, který exekučním soudem k tomu byl zmocněn. Soud jej může k těmto úkonům zmocniti z úřední moci nebo na návrh dlužníka nebo vymáhajícího věřitele.

(2) Zejména může býti výkonný orgán exekučním soudem zmocněn, aby vybral dospělou pohledávku z takového papíru u soudu uloženého, je-li nebezpečí v průtahu. Vybrané peníze uloží u soudu; zástavní právo, které má vymáhající věřitel k pohledávce, přechází na tyto peníze.

(3) Je-li třeba pohledávku zažalovati, aby promlčení bylo přetrženo nebo aby zabráněno bylo jiným újmám, zřídí exekuční soud z moci úřadu nebo na návrh k tomuto účelu opatrovníka.

§ 49.

Ruční zástava pro zabavenou pohledávku zřízená budiž na návrh vymáhajícího věřitele vzata do uschování (§ 9). Návrh na uschování může býti spojen s návrhem na zabavení pohledávky nebo může učiněn býti samostatně u exekučního soudu, když bylo zabavení povoleno.

§ 50.

(1) Zástavní právo, jehož bylo nabyto zabavením pohledávky služného nebo jiné pohledávky na opětující se důchody, vztahuje se také na důchody po zabavení dospívající, zástavní právo pak dobyté na zúročitelné pohledávce také na úroky dospívající po zabavení.

(2) Zabavením služného postižen jest také zejména příjem, kterého nabude dlužník tím, že jeho plat se zvýší, že mu byl svěřen nový úřad, že byl na jiný úřad přeložen nebo že byl dán na odpočinek. Ustanovení toto však neplatí, změní-li se zaměstnavatel.

§ 51.

(1) Vydobude-li několik věřitelů v rozličných dobách zabavení též pohledávky, rozhoduje o pořadí zástavních práv tím nabytých u pohledávek z papírů uvedených v § 47 doba, kdy papír výkonným orgánem byl vzat do uschování nebo kdy bylo pozdější zabavení poznamenáno na zřízeném již zájemním protokole.

(2) Ve všech ostatních případech řídí se pořadí zástavních práv časem, kdy byly platební záповědi pro tyto věřitele vydané doručeny poddlužníkovi; u pohledávek proti státu nebo některému fondu pod veřejnou správou řídí se pořadí toto dobou, kdy byly doručeny úřadu poukazujícímu.

(3) Byly-li papíry uvedené v odstavci 1. vzaty do uschování současně pro několik věřitelů nebo doručily se několik platebních zá-

povědí poddlužníkovi téhož dne, jsou zástavní práva tím zřízená mezi sebou ve stejném pořadí. Nedostačuje-li zabavená pohledávka, aby byly všechny vykonatelné pohledávky uhrazeny, budou zapraveny jednotlivé pohledávky i s příslušenstvím poměrně podle svých úhrnů částek.

§ 52.

(1) Exekuční soud uloží poddlužníkovi na návrh vymáhajícího věřitele, aby do patnácti dnů prohlásil:

1. zdali a pokud zabavenou pohledávku uznává za odůvodněnou a jest ochoten ji zaplatiti;

2. zdali a na kterém vzájemném plnění jest závislá platební povinnost;

3. zdali a které nároky činí na zabavenou pohledávku jiné osoby;

4. zdali a pro které nároky jiných věřitelů vázne na pohledávce zástavní právo;

5. zdali a od kterého věřitele, jakož i u kterého soudu zabavená pohledávka byla zažalována.

(2) Návrh tento může být spojen s návrhem na zabavení. V takovém případě soud zabavení povolující přikáže poddlužníkovi zároveň s platební záповědí, aby se do patnácti dnů vyjádřil.

(3) Poddlužník ručí vymáhajícímu věřiteli, k jehož žádosti příkaz byl vydán, za škodu, která vznikne tím, že se vyjádřil vědomě nepravdivě. To budiž mu oznámeno při doručení příkazu.

(4) Poddlužník může se vyjádřiti u exekučního soudu nebo u soudu, který platební záповěď doručil, ústně do protokolu nebo písemně podáním k soudu exekučnímu. Poddlužník může se vyjádřiti také ihned při doručení platební záповědi vůči soudnímu orgánu, který byl doručením pověřen. Protokol o vyjádření sepsaný budiž z úřední povinnosti zaslán exekučnímu soudu.

(5) Vymáhající věřitel budiž zpraven o tom, že vyjádření bylo podáno a že může do něho u soudu nahlédnouti.

(6) Náklady, které vyzvanému poddlužníkovi vyjádřením vzniknou, nahradí mu zatím vymáhající věřitel a, je-li vymáhajících věřitelů několik, všichni podle poměru svých vykonatelných pohledávek.

§ 53.

Ustanovení § 52 neplatí o exekuci na po-

hledávky, které dlužník má proti státu nebo některému fondu pod veřejnou správou.

O přikázání pohledávek.

§ 54.

(1) Zabavená peněžitá pohledávka budiž vymáhajícímu věřiteli na návrh přikázána k vybrání nebo místo placení.

(2) Návrh na přikázání může být spojen s návrhem na zabavení nebo učiněn samostatně u exekučního soudu. O návrhu rozhodne vždy exekuční soud.

(3) Byl-li poddlužník vyzván k vyjádření podle § 52, budiž s rozhodnutím o návrhu na přikázání sečkáno, až lhůta k vyjádření projde. Před rozhodnutím buďte slyšeni ostatní věřitelé, kteří na tutéž pohledávku vedou exekuci a, může-li se to státi bez značného průtahy, také dlužník a osoby, které podle oznámení poddlužníkovy činí nárok na zabavenou pohledávku.

§ 55.

(1) Zakládá-li se pohledávka na papíru, jenž rubopisem může být převeden, nebo závisí-li jinak její dobývání na držbě papíru o pohledávce vydaného, lze pohledávku přikázati toliko úhrnem a, jestliže částka tato převyšuje pohledávku vykonatelnou, lze ji přikázati jen, dá-li vymáhající věřitel jistotu, že vydá přebytek. Totéž platí, nelze-li zabavenou pohledávku z jiných důvodů částečně převést nebo vymáhati.

(2) Věřitel žádající za přikázání pohledávky musí dáti jistotu také tehdy, je-li zabavená pohledávka z části vyňata z exekuce nebo dříve byla zabavena pro jiného věřitele; tu jest třeba zajistiti, že částka z exekuce vyňatá nebo příslušející předcházejícímu zástavnímu věřiteli bude vydána dlužníkovi nebo předcházejícímu zástavnímu věřiteli podle toho, kolik bude na pohledávku splaceno. Příkaz, aby jistota byla složena, může být vydán z úřední moci nebo na návrh

(3) Žádá-li za přikázání pohledávky několik vymáhajících věřitelů, kteří nabízejí stejnou jistotu (odst. 2.), přísluší přednost tomu, pro něhož pohledávka byla dříve zabavena; není-li však nabízená jistota stejná, tomu, jenž podává lepší jistotu. Je-li toliko jeden z věřitelů ochoten dáti jistotu, budiž pohledávka přikázána jemu, ať jest jeho zástavní právo v jakémkoli pořadí.

§ 56.

(1) Pohledávka přikáže se tím, že usnesení vyhovující návrhu doručí se poddlužníkovi; jde-li však o pohledávku z papírů rubopisem převoditelných, jakož i u pohledávek, jejichž dobytí vázáno jest jinak držbou papíru o pohledávce vydaného, přikázání pohledávky vykoná se tím, že papír opatřený potřebným písemným prohlášením o převodu odevzdá se vymáhajícímu věřiteli, jemuž pohledávka byla přikázána. Toto převáděcí prohlášení budiž vydáno exekucním soudem nebo k jeho příkazu výkonným orgánem.

(2) Ustanovení §§ 46 a 51, odst. 2., platí při pohledávkách proti státu nebo některému fondu pod veřejnou správou také pro doručení usnesení, jímž pohledávka se přikazuje.

(3) Pokud pohledávka byla přikázána některému věřiteli k vybrání nebo na místě placení, nemůže býti znovu přikázána věřiteli jinému.

§ 57.

(1) Dlužník jest zavázán vymáhajícímu věřiteli, jemuž pohledávka byla přikázána, dáti zprávy, jichž jest třeba k dobytí přikázané pohledávky, a vydati mu listiny, které o pohledávce má. Byla-li toliko část zabavené pohledávky přikázána, má věřitel na návrh dáti jistotu za to, že vrátí listiny, které týkají se pohledávky celé.

(2) Na návrh vymáhajícího věřitele lze na dlužníku exekuci vymáhati, aby listiny vydal. Tento návrh budiž podán u exekucního soudu. Na jiných držitelích listin může se věřitel domáhati jejich vydání žalobou.

(3) Soudní kancelář vyznačí na listinách věřiteli vydaných, že byla pohledávka přikázána.

§ 58.

(1) Činí-li na pohledávku, která byla přikázána k vybrání nebo na místě placení, nárok nejen vymáhající věřitel, nýbrž také jiné osoby, jest poddlužník oprávněn a, žádá-li za to některý věřitel, jemuž pohledávka zcela nebo z části byla přikázána, i povinen pohledávku s příslušenstvím složit u exekucního soudu pro všechny tyto osoby, jakmile pohledávka dospěje. O takovéto žádosti rozhodne soud usnesením, vyslechna poddlužníka.

(2) Byly-li na poddlužníka podány žaloby na zaplacení pohledávky, může poddlužník, slože pohledávku u soudu procesního, navrhnouti, aby ze sporu byl propuštěn.

O přikázání k vybrání.

§ 59.

(1) Přikázáním pohledávky k vybrání jest věřitel zmocněn, aby od poddlužníka jménem dlužníkovým požadoval v čas dospělosti zaplacení zabavené pohledávky, aby upomínkou nebo výpovědí způsobil, by pohledávka stala se dospělou, aby vykonal presentace, protesty, notifikace i jiné úkony, jichž jest k zachování a k uplatnění nároku zapotřebí, aby přijal placení na svou pohledávku a na ni je započel, aby poddlužníka zažaloval o zaplacení, nebyla-li pohledávka včas a řádně zaplacená, jakož i aby uplatnil zástavní právo pro přikázanou pohledávku zřízené. Usnesení přikazující pohledávku k vybrání nezmocňuje však vymáhajícího věřitele, aby učinil na vrub dlužníkův narovnání o pohledávce, aby dlužníkovi dluh prominul nebo vznesl na rozhodce rozhodnutí o tom, je-li pohledávka po právu platna.

(2) Žalobě, kterou podal věřitel, když mu byla pohledávka přikázána, nemůže poddlužník čeliti námitkami, které jsou odůvodněny z právního poměru mezi ním a vymáhajícím věřitelem.

(3) Postoupí-li dlužník pohledávku již přikázanou, nemá postup účinku na oprávnění věřitelova vzniklá přikázáním, zejména na jeho právo žádati zaplacení pohledávky.

§ 60.

(1) Závisí-li poddlužníkův závazek k plnění na tom, že mu budou jako vzájemné plnění odevzdány věci, které jsou v majetku dlužníkově, jest dlužník povinen na návrh vymáhajícího věřitele, jemuž byla pohledávka k vybrání přikázána, věci ty vydati, aby je dále odevzdal poddlužníkovi.

(2) Vymáhající věřitel může vymoci vydání exekucí, je-li vzájemný závazek dlužníkův určen rozsudkem vydaným proti poddlužníkovi nebo proti dlužníkovi anebo může-li býti soudci prokázán důkazními listinami.

(3) Návrh na povolení této exekuce buď učiněn u soudu, který rozhodl v první stolici o návrhu na přikázání pohledávky. Před rozhodnutím budiž dlužník vyslechnut.

§ 61.

(1) Vymáhající věřitel, který přikázanou pohledávku zažaluje, jest povinen opovědět soudně spor dlužníkovi, bydlí-li v tuzemsku a je-li jeho bydliště známo.

(2) Každý věřitel, pro kterého byla zažalovaná příkazaná pohledávka spolu zabavena, může ke sporu přistoupiti na svůj náklad jako vedlejší intervenient. Rozhodnutí o příkazané pohledávce ve sporu takovém vydané působí pro všechny a proti všem, pro koho byla pohledávka zabavena.

(3) Vymáhající věřitel, který otálí s vymáháním příkazané pohledávky nebo neopoví dlužníkovi spor, ručí za veškerou škodu, která tím vzejde dlužníkovi neb ostatním věřitelům, již vedou exekuci na tutéž pohledávku.

(4) Kromě toho může každý věřitel, který na příkazanou pohledávku vede exekuci, navrhnouti, aby příkazání pohledávky věřiteli, který s vymáháním jejím otálí, bylo zrušeno a aby ustanoven byl opatrovník, který by pohledávku vybral. Dříve než soud o návrhu rozhodne, vyslechne věřitele, jemuž byla pohledávka příkazána.

§ 62.

(1) Věřitel může se zříci práv, kterých nabyl příkazáním pohledávky k vybrání, nepozbývá tím svého vykonatelného nároku ani zástavního práva proň nabytého na dlužníkově pohledávce.

(2) Vzdání se práv nabytých příkazáním stanež se oznámením exekučnímu soudu, který o něm zpraví dlužníka, poddlužníka a ostatní věřitele. Věřitel jest povinen vrátiti spolu listiny, na kterých se jeho zřeknutí práv poznamená.

(3) Zřekne-li se věřitel příkazání, nese veškeré náklady, které příkazáním vznikly, zejména též zažalováním příkazané pohledávky.

§ 63.

(1) Zaplatí-li poddlužník vymáhajícímu věřiteli, zapraví se tím pohledávka věřitelova až do částky, která mu podle jeho zástavního práva náleží.

(2) Oč vymáhající věřitel obdržel více, jest povinen po vrácení jistoty jím složené buďto přímo vydati zástavním věřitelům k vybrání oprávněným nebo složit k soudu nebo odevdati dlužníkovi, přísluší-li část zaplacených peněz dlužníkovi proto, že pohledávka částečně byla vyňata z exekuce, nebo jestliže na vybrané peníze nikdo jiný nečiní nároku.

(3) Jak má býti užito došlých peněz, které vymáhajícímu věřiteli nenáleží, ustanoví exekuční soud na návrh hned, když povoluje

příkazání pohledávky. Byl-li podán takový návrh samostatně, buďte před rozhodnutím slyšeni všichni účastníci.

§ 64.

(1) Poddlužník sprostí se svého závazku měrou, jakou zaplatí vymáhajícímu věřiteli, kterému pohledávka byla příkazána k vybrání.

(2) Potvrzení o zaplacení poddlužníkoví daná mají stejný účinek, jako kdyby byla vydána dlužníkem samým.

O vybrání pohledávky opatrovníkem.

§ 65.

(1) Navrhne-li to vymáhající věřitel nebo nemůže-li býti pohledávka příkazána k vybrání, poněvadž žádný z vymáhajících věřitelů nedal jistoty požadované podle § 55, nebo konečně musí-li příkazání pohledávky opět býti zrušeno, poněvadž byla odeprána jistota určená v § 57, budiž exekučním soudem na návrh ustanoven opatrovník, aby zabavenou pohledávku vybral.

(2) Dále může býti z úřední moci nebo na návrh ustanoven opatrovník, aby pohledávku vybral, když byly příkazány k vybrání částky téže pohledávky několika věřitelům a neshodnou-li se tito věřitelé o zřízení společného zmocněnce.

§ 66.

(1) Opatrovník zřízený soudem podle ustanovení tohoto zákona (§§ 48, 61, 65) k vybrání zabavené pohledávky má všechna práva, která jsou zákonem propůjčena vymáhajícímu věřiteli, jemuž byla pohledávka příkazána k vybrání. Exekuční soud jest povinen dohlédati na činnost opatrovníkovu a z úřední povinnosti nebo na připomínky, které proti jednání opatrovníkovu přednesli věřitelé nebo dlužník, zaříditi, aby shledané průtahy nebo jiné závady byly odstraněny, jakož i aby daný příkaz byl co možno rychle proveden.

(2) Peníze poddlužníkem zaplacené složí opatrovník k soudu; o tom, jak jich má býti použito, platí ustanovení §§ 36 až 38 s tou obměnou, že do rozdělované podstaty započítávají se náklady, které byly opatrovníkovi ve sporu proti poddlužníkovi přisouzeny, a že náklady vzešlé zřízením a činností opatrovníka zapraví se přede všemi jinými pohledávkami.

O přikázání pohledávky na místě placení.**§ 67.**

Přikáže-li se zabavená pohledávka vymáhajícímu věřiteli na místě placení, přejde na něho v rozsahu, ve kterém byla přikázána, a s účinkem, jakoby ji byl dlužník postoupil za úplatu. Má se pak za to, že vymáhající věřitel byl uspokojen až do výše přikázané pohledávky. Věřiteli zůstávají však vyhrazena práva z ručení, kterým povinen jest dlužník podle ustanovení práva občanského.

O jinakém zpeněžení pohledávky.**§ 68.**

(1) Na místo přikázání pohledávky může exekuční soud na návrh věřitele, pro něhož byla pohledávka zabavena, naříditi jiný způsob zpeněžení, jestliže:

1. vybrání zabavené pohledávky jest spojeno s obtížemi, poněvadž jest závislá na vzájemném plnění dlužníkově, které nemůže býti opatřeno exekucí podle § 60;

2. dospělost zabavené pohledávky jest podmíněna výpovědí poddlužníkovi vyhrazenou nebo pro výpověď vyhrazenou dlužníkovi byla umluvena výpovědní lhůta delší, než půl roku, nebo když pohledávka vůbec dospěje teprve více než za půl roku po zabavení;

3. po tom, kdy pohledávka byla přikázána k vybrání, pokus přikázanou pohledávku vybrati nevedl k cíli z jiného důvodu nežli proto, že poddlužník nebyl s to, aby zaplatil, nebo proto, že pohledávka byla soudem pravoplatně odepřena, anebo proto, že věřitel zmocněný k vybrání pokusu toho se vzdal (§ 62), nebo když nastane některá z okolností uvedených pod čís. 1 a 2 teprve po přikázání pohledávky.

(2) Dříve nežli soud o takovém návrhu rozhodne, vyslechne ostatní věřitele, kteří na pohledávce nabyli zástavního práva, a může-li se to státi bez značného průtahu, také dlužníka. Vyhoví-li soud návrhu, zruší dříve vydané usnesení o přikázání pohledávky, a zpraví o tom poddlužníka i všechny ostatní účastníky.

§ 69.

(1) Prodává-li se zabavená pohledávka, buď obdobně dbáno ustanovení o prodeji zabavených věcí movitých. Jmenovitá hodnota pohledávky jest cenou vyvolací. Listiny o prodané pohledávce po ruce jsoucí odevzdá výkonný orgán kupci, jakmile složí kupní cenu. O písemných převáděcích prohlášeních, jichž je zapotřebí, platí obdobně ustanovení § 56, odst. 1.

(2) O tom, jak se naloží s výtěžkem prodeje, platí předpisy §§ 34 až 38.

§ 70.

(1) Nesmí býti povoleno, aby pohledávka byla prodána veřejnou dražbou, jestliže:

1. pro pohledávku jest zřízena ruční zástava, která poskytuje dostatečnou jistotu;

2. pohledávka přísluší dlužníkovi proti vymáhajícímu věřiteli samotnému a může býti vyrovnána s nárokem, o jehož dobytí jde;

3. předmětem pohledávky jest vybírání ročních důchodů, výživného nebo jiných opětujících se dávek;

4. pohledávka zakládá se na vkladní knížce banky, spořitelny nebo záložny;

5. pohledávka založená na některém papíru naznačeném v § 47 má cenu bursovní;

6. nemůže býti s určitostí udáno, jak jest pohledávka velká, nebo osvědčeno, že jest po právu.

(2) Prodej pohledávky z volné ruky lze povolit jen, když vymáhající věřitel nebo dlužník soudu označí kupce, který prohlásí, že jest ochoten pohledávku převzít za přiměřených podmínek.

(3) Povolí-li se vnucená správa pohledávky, platí o její výkonu ustanovení §§ 84 až 89.

Zvláštní ustanovení o exekuci na pohledávky knihovní.**§ 71.**

(1) Vede-li se exekuce na pohledávky, pro které jest v pozemkových knihách zapsáno právo zástavní, jest k jejich zabavení zapotřebí také, aby zástavní právo bylo zapsáno do knih. Je-li již na knihovní pohledávce zapsáno zástavní právo dříve zřízené, dostačí k zabavení, poznamená-li se v knihách vykonatelnost.

(2) Návrh, aby povoleno bylo zabavení pohledávky knihovně zajištěné, zahrnuje v sobě návrh, aby byl povolen knihovní vklad práva zástavního nebo poznámka vykonatelnosti. Soud povoluje zabavení zároveň nařídí, čeho je třeba, aby zápisy tyto byly vykonány.

(3) Vymohlo-li několik věřitelů zabavení téže knihovní pohledávky, platí o pořadí zástavních práv ustanovení knihovního práva.

(4) Zároveň s povolením vkladu zástavního práva nebo poznámky vykonatelnosti dá soud

dlužníkovi i poddlužníkovi záповědi uvedené v § 45.

§ 72.

Knihovní pohledávky nesmějí býti zpeně-
ženy prodejem ve veřejné dražbě.

§ 73.

(1) Byla-li knihovní pohledávka přikázána k vybrání, budiž to z úřední povinnosti po-
znamenáno v knihách.

(2) Mimo oprávnění uvedená v § 59 pří-
sluší tu vymáhajícímu věřiteli právo vymoci
knihovní poznámky výповědi a hypotekární
žaloby, jakož i vydati jménem dlužníkovým
veškerá prohlášení, kterých je třeba, aby zá-
stavní právo zapsané pro přikázanou pohle-
dávku bylo knihovně vymazáno. Aby prohlá-
šení o výmazu bylo účinným, jest zapotřebí,
aby bylo schváleno exekučním soudem.

§ 74.

Zřekne-li se vymáhající věřitel práv, kte-
rých nabyl tím, že mu byla pohledávka k vy-
brání přikázána, budiž poznámka o přikázání
pohledávky v knihách z úřední povinnosti vy-
mazána.

§ 75.

(1) Příkáže-li se knihovní pohledávka na
místo placení, budiž podle pravoplatného pří-
kazního usnesení a v jeho rozsahu z úřední
moci knihovně převedeno právo dlužníkovo
na vymáhajícího věřitele.

(2) Zároveň s převodem soud nařídí, aby
zástavní právo pro vymáhajícího věřitele po-
dle § 71, odst. 1. zapsané bylo knihovně vyma-
záno. Právní účinek tohoto výmazu vztahuje
se i na nadzástavní práva, která mezitím byla
snad zapsána na zástavním právu vymáhají-
cího věřitele; práva tato buďte převedena na
hypoteční pohledávku, které vymáhající vě-
řitel nabyl přikázáním na místě placení. Váz-
ne-li na přikázané pohledávce několik pohle-
dávek, vymaže se zároveň s převodem pohle-
dávky zástavní právo za pohledávky z ní ne-
uhrazené.

Oddíl třetí.

Exekuce na nároky, aby byly vydány a do-
dány věci hmotné.

O z a b a v e n í.

§ 76.

(1) Dlužníkovy nároky na vydání nebo do-
dání věcí hmotných zabavují se podle před-
pisů §§ 45 až 49.

(2) O dalším exekučním řízení platí ob-
dobně předpisy §§ 51 až 70; při tom však buď
dbáno také ustanovení následujících.

J a k s e v y m á h a j í.

§ 77.

Zabavený nárok nemůže býti přikázán na
míste placení.

§ 78.

(1) Byl-li přikázán k vybrání nárok na vy-
dání nebo dodání movitých hmotných věcí,
jest poddlužník povinen vydati věc výkon-
nému orgánu soudem označenému, jakmile
nárok dospěje. Nemá-li věc býti vydána v ob-
vodu soudu exekučního, budiž výkonný orgán
k žádosti exekučního soudu ustanoven okres-
ním soudem, v jehož obvodu věc má býti vy-
dána nebo dodána.

(2) O zpeněžení věci vydané nebo dodané
platí ustanovení o prodeji zabavených věcí
movitých.

(3) Byla-li věc poddlužníkem vydána nebo
dodána mimo obvod exekučního soudu, zašle
ji dožádaný soud exekučnímu soudu, aby pro-
vedl řízení prodejové a rozvrhové. Kdyby to
snad působilo značné náklady neb obtíže a
nelze-li od zaslání očekávati zvláštního pro-
spěchu nebo kdyby zaslání z jiných důvodů
nebylo možno nebo účelno, vykoná okresní
soud, v jehož obvodu věc byla dodána, na ná-
vrh nebo z úřední moci řízení prodejové a
rozvrhové, dohodna se se soudem exekučním.

(4) Vykonatelná peněžitá pohledávka vy-
máhajícího věřitele a peněžitá pohledávky
ostatních věřitelů, kteří k témuž nároku na-
byli práva zástavního, buďte uspokojeny z vý-
těžku prodeje podle předpisů §§ 34 až 38.

§ 79.

(1) Příkáže-li se dlužníkům nárok na vy-
dání nemovité věci, má ji poddlužník, jakmile
nárok dospěje, odevzdati správci, kterého
na návrh vymáhajícího věřitele ustanoví exe-
kuční soud. Není-li věc v obvodu exekučního
soudu, budiž správce na žádost exekučního
soudu ustanoven okresním soudem, v jehož
obvodu jest věc.

(2) Chce-li vymáhající věřitel, aby vyko-
natelná peněžitá pohledávka byla zapravena,
musí vésti na věc správci odevzdanou exekuci
vnucenou správou nebo nucenou dražbou po-
dle předpisů platných o exekuci na nemovitý
majetek a není třeba, aby při nucené dražbě

dlužník v knihách byl zapsán. Vymůže-li vymáhající věřitel vnučenou správu, může on i správce žádati, aby v knihách bylo zapsáno vlastnické právo pro dlužníka. Exekuci tuto povolití a provéstí přísluší okresnímu soudu, v jehož obvodu jest věc.

(3) Neučiní-li vymáhající věřitel do měsíce po odevzdání věci správci návrh, aby byla zahájena vnučená správa nebo nucená dražba, budiž exekuce z moci úřadu zrušena.

§ 80.

Ustanovení § 58 platí také o nárocích na vydání a dodání věci hmotných. Nehodí-li se věc, která má býti dodána, k soudnímu uložení, nechť požádá poddlužník u exekučního soudu, aby byl zřízen uschovatel nebo správce, a jemu věc odevzdá.

Oddíl čtvrtý.

Exekuce na jiná práva majetková.

O zabavení.

§ 81.

(1) Aby byla vykonána exekuce na majetková práva dlužníková, která nenáleží k peněžitým pohledávkám a při nichž nemá také býti užito předpisů o exekuci na majetek nemovitý, vydá soud exekuci povolující na návrh vymáhajícího věřitele dlužníkovi příkaz, aby se zdržel všelikého nakládání s právem (zabavení). Je-li z tohoto práva určitá osoba zavázána něco plniti, zabavení pokládá se za vykonané teprve, když také této třetí osobě byla doručena soudní záповěď, aby plnila dlužníkovi. Je-li to možno podle povahy věci, může býti vykonáno také zájemné popsání práva, na něž se vede exekuce (§ 3).

(2) Exekuční soud určí na návrh vymáhajícího věřitele, vyslechna dlužníka a všechny věřitele, pro které bylo právo zabaveno, jak má býti zpeněženo.

O zpeněžení.

§ 82.

(1) Prodej zcizitelného práva veřejnou dražbou smí býti soudem povolen jen, nelze-li je vůbec jinak zpeněžití, nebo toliko s nepoměrně velkým nákladem.

(2) Prodej budiž vykonán podle ustanovení o prodeji zabavených věcí movitých a výtěžek rozdělen obdobně podle ustanovení §§ 34 až 38.

§ 83.

(1) Má-li dlužník podle zabaveného práva nárok na to, aby nějaká majetková podstata byla vydána nebo rozdělena a aby podíl jemu náležející byl vyloučen, může exekuční soud na návrh zmocniti vymáhajícího věřitele, aby toto právo dlužníkovo jeho jménem uplatnil a aby k tomuto účelu podle předpisů občanského práva žádal, aby podstata byla rozdělena nebo aby zahájeno bylo vypořádání, aby dával výpovědi a aby za dlužníka platně vydával prohlášení, jichž jest jinak zapotřebí, aby zabavené právo bylo vykonáno a využito. Zmocnění toto opravňuje věřitele také k tomu, aby zažaloval zabavené právo, jakož i jednotlivé nároky z něho plynoucí (§ 59).

(2) Na majetek takto získaný budiž k uspokojení vymáhajícího věřitele použito, podle povahy rozličných součástí majetku, některého v tomto zákoně dovoleného způsobu exekuce. Exekuci tuto přísluší povolití soudu, u kterého vymáhající věřitel v první stolici učinil návrh, aby byl zmocněn zjednatí platnost zabavenému právu.

§ 84.

(1) Jde-li o práva, podle nichž lze občas vybírat plody nebo jinak využití věcí movitých nebo nemovitých, o oprávnění živnostenská, o výsady průmyslové, o práva honitby a rybolovu, o výhradná práva kutací a podobná práva, může exekuční soud na návrh vymáhajícího věřitele povolití jejich vnučenou správu.

(2) O vnučené správě této platí obdobně předpisy o vnučené správě nemovitostí (§§ 208 až 213 zák. čl. LX/1881) s odchylkami v §§ 85 až 89 uvedenými.

(3) O tom, že byla povolena vnučená správa výhradních práv kutacích, budiž zpraven příslušný báňský revírní úřad.

§ 85.

(1) Náleží-li k výkonu zabaveného práva užívání nebo upotřebení určitých věcí movitých nebo nemovitých, přísluší práva a povinnosti, která jinak přikázána jsou exekučnímu soudu, soudu okresnímu, v jehož obvodu jest věc, a to při věcech movitých v době, kdy vnučená správa byla povolena.

(2) Ve všech ostatních případech nastupuje na místo soudního odevzdání věci soudní zmocnění správce, aby zabavené právo vykonával.

§ 86.

Přísluší-li zabavené právo dlužníkovi za určitou činži nebo za jiné opětující se dávky, náleží dávky tyto, a při vnučené správě poživacího práva podle občanského práva propůjčeného otcí na jmění jeho dítěte, také náklad na výživu dítěte stavu jeho přiměřenou, k výdajům, které správce má přímo zapravovati ze správních výtěžků. Poručenský soud (úřad) určí na návrh správce napřed, kolik má vydati na výživu dítěte.

§ 87.

Soudu náleží schváliti opatření, která ne náleží k obyčejnému hospodaření; nežli tak učiní, vyslechne soud vlastníka věci, které se týká zabavené právo. Vlastník jest oprávněn podati také námitky a připomínky proti přípustnosti nebo účelnosti správcových opatření. Exekuční soud rozhodne o námitkách a připomínkách vyslechna správce; správce jest povinen jeho opatřením vyhověti.

§ 88.

Jde-li o práva příslušející dlužníku podle horního zákona, má vnučený správce opatřiti vše, čeho jest třeba, aby taková práva byla zachována, a může k tomu účelu zejména také vymoci, aby doba oprávnění byla prodloužena.

§ 89.

Vnučená správa se skončí, když projde čas, na který jest obmezeno právo dlužníkovu.

§ 90.

(1) Je-li to prospěšno, aby byly zamezeny značné správní náklady, nebo je-li to z jiných důvodů výhodnější, může soud na návrh na místo vnučené správy naříditi, aby zabavené právo bylo zpeněženo propachtováním.

(2) Propachtování může se státi veřejnou dražbou nejvíce podávajícímu. O dražbě této platí obdobně ustanovení o dražbě zabavených věcí movitých; splátky pachtovného, které jest skládati k soudu, buďte rozděleny podle ustanovení o rozdělování výtěžkových přebytků při vnučené správě.

Zvláštní ustanovení o exekuci na živnostenské podniky, tovární závody a jiné hospodářské podniky.

§ 91.

(1) Na živnostenské podniky, tovární závody, obchodní podniky a podobné podniky

hospodářské může býti na návrh vedena exekuce vnučenou správou nebo propachtováním. Při živnostech řemeslných nebo koncesovaných živnostech, k jejichž nastoupení jest třeba zvláštní způsobilosti, exekuce vnučenou správou nebo propachtováním není dovolena, provozuje-li živnost majitel sám nebo nejvýše se čtyřmi pomocníky.

(2) Je-li podle platných předpisů k vykonávání živnosti nebo k provozování jiného podniku zástupcem zapotřebí schválení úřadu správního a má-li následkem povolené vnučené správy přejítí vedení živnosti nebo podniku na správce samého, budiž usnesení exekučního soudu, kterým byl správce jmenován, předloženo příslušnému správnímu úřadu ke schválení dříve, nežli se doručí účastníkům.

(3) Totéž platí o usnesení o propachtování živnosti, je-li ku propachtování předepsáno, aby vyžádáno bylo schválení správního úřadu.

§ 92.

(1) Jde-li o podnik, jehož firma jest zapsána v obchodním rejstříku, budiž povolení vnučené správy a jméno správce zapsáno do rejstříku a vyhlášeno. Právní účinek této vyhlášky posuzuje se podle obchodního zákona. Exekuční soud zápis v obchodním rejstříku nařídí z úřední povinnosti.

(2) Správce jest povinen podepsati se před soudem obchodní rejstřík vedoucím osobně nebo předložiti mu svůj ověřený podpis.

(3) Exekuční soud může také u jiných podniků na návrh nebo z úřední moci vyhlásiti ve veřejných listech nebo jiným v místě obvyklým způsobem, že vnučená správa byla povolena a kdo byl ustanoven správcem.

§ 93.

(1) Výkonný orgán zavede správce do podniku, jehož správa byla povolena. Ustanovením jest správce zmocněn ke všem obchodům a právním jednáním, která se obvykle při provozování podniku toho druhu vyskytují.

(2) Správce jest zejména oprávněn odvolati prokuru nebo obchodní plnou moc, kterou dlužník dal k provozování podniku do vnučené správy vzatého, jakož i přijímati veškeré poštovské zásilky, které svědčí spravovanému podniku.

(3) Zdali a pokud přecházejí na správce oprávnění a povinnosti příslušející podle živnostenského práva majiteli podniku, posuzuje se podle ustanovení živnostenského řádu.

§ 94.

Vnucený správce živnostenského podniku, továrního závodu, podniku obchodního nebo podobného hospodářského podniku jest povinen z výtěžků správy přímo zapravovati mzdy, stravné a jiné služební platy osob zaměstnaných při provozování spravovaného podniku, které dosj vají za vnucené správy nebo dospěly v posledním roku před jejím povolením.

O rekursu.

§ 95.

Rekurs není dovolen proti usnesením, kterými:

1. se dlužníkovi po povoleném zabavení zapovídá nakládati se zabaveným právem a se zástavou pro zabavenou pohledávku zřízenou (§ 45 a 81);

2. poddlužníkovi se přikazuje, aby se o zabavené pohledávce vyjádřil (§ 52);

3. vymáhajícímu věřiteli se přikazuje, aby dal jistotu podle §§ 55 a 57;

4. zřizuje se opatrovník k vybrání přikázané pohledávky (§§ 48, 61, 65);

5. nařizuje se, aby prodejové a rozvrhové řízení bylo provedeno před okresním soudem splniště (§ 78);

6. nařizuje se poznámka a vyhláška povolené vnucené správy.

Čl. VII.

O exekuci k vydobytí peněžitých pokut a platů za úřední výkony.

§ 1.

Peněžité pokuty pravoplatně uložené civilním soudem a platy za úřední výkony soudního řízení, na jejichž zaplacení dohlíží soud z úřední povinnosti (poplatky přisouzené soudním osobám a soudním komisařům, svědečné, znalečné, poplatky za uveřejnění vyhlášek a pod.) a které jdou na vrub stran, vymáhají se podle všeobecných předpisů jen tehdy, nejsou-li v následujících ustanoveních obsaženy odchylky.

§ 2.

Pěčovati o dobytí takovýchto platů náleží úředníku soudu, u něhož platy vzešly, a byl-li to soud vyšší stolice, úředníku první stolice, který k tomu byl určen (vymáhající úředník). Nevzešly-li platy tyto u civilního soudu, jest příslušným úředník okresního soudu, v jehož obvodu má dlužník obecný soud nebo majetek.

§ 3.

(1) Vymáhající úředník vyzve dlužníka platebním příkazem, aby do osmi dnů zaplatil peníz, který jest povinen zaplatiti.

(2) Podrobné předpisy o vydání platebního příkazu stanoví nařízení.

§ 4.

Uplyne-li marně lhůta v platebním příkazu daná, zahájí vymáhající úředník exekuci, a to především na svršky. Zůstala-li tato exekuce bez výsledku, lze vésti exekuci na ostatní dlužníkův majetek, zejména i na nemovitosti a práva na nich zjištěná. Vymáhající úředník oznámí to přednostovi soudu, který rozhodne, ná-li exekuci na jiný dlužníkův majetek zahájiti vymáhající úředník, či má-li za to býti požádán úřad povoláný zastupovati stát.

§ 5.

Vymáhající úředník požádá za povolení a výkon exekuce soud, který jest v tom případě příslušným soudem exekučním. Je-li to jiný soud, než u kterého jest vymáhající úředník ustanoven, jest třeba, aby přednost soudu požádání písemně schválil. Při exekuci na svršky lze použití zjednodušené žádosti za povolení a výkon exekuce; podrobnosti ustanoví vládní nařízení.

§ 6.

(1) Exekuce na svršky buď provedena co nejrychleji; zejména neplatí tu ustanovení § 23. Zabavené svršky lze vzíti do uschování a prodati při dražebním roku nařízeném v jiné věci i z úřední moci, a to i když nejde o věci nepatrné ceny. Nedosáhne-li se nejnižšího podání, lze zabavené svršky prodati i pod ně.

(2) Ustanovení tohoto článku však neplatí, bylo-li by použití jich na újmu jiných osob, které nabyly k zabaveným svrškům zástavního práva již dříve, anebo současně se zájmem pro platy, které dobývá vymáhající úředník.

§ 7.

Vymáhající úředník má v exekučním řízení jím zahájeném postavení vymáhajícího věřitele. Spory však, které vzejdou z tohoto exekučního řízení, náleží vésti úřadu povolanému zastupovati stát.

§ 8.

(1) Ustanovení tohoto oddílu platí též, jde-li o dobytí peněžitých pokut pravoplatně uložených advokátům anebo veřejným notá-

řím kárnými soudy, náhrad pravoplatně uložených vnucenému správci, jakož i jiných platů, které mají býti podle zvláštních předpisů vymáhány stejně, jako poplatky za soudní úkony.

(2) Platy, které mají býti konány pro soukromé osoby (znalce, svědky), nevymáhají se však úředně, zřeknou-li se toho oprávněné osoby, aby byla exekuce vedena, anebo chtějí-li si ji provést samy. Vymáhající úředník vyžádá si proto jejich prohlášení dříve, než exekuci pro takovéto platy navrhne.

Čl. VIII.

1. Zrušují se §§ 13, odst. 3., 14 a 15 zák. č. XLI/1908.

2. § 26 zák. č. VII/1912 se zrušuje.

Čl. IX.

Zák. č. LIV/1912, kterým se uvádí v platnost zák. č. I/1911 o civilním soudním řízení, mění se takto:

1. § 11 zák. č. LIV/1912 doplňuje se tímto dalším odstavcem:

„Všude tam, kde podle platných předpisů rozhoduje okresní soud, který jest zároveň soudem procesním nebo exekucním, jako soud, u kterého se vede kniha pozemková, vydá i usnesení o zápisu do pozemkové knihy soudce, jemuž jsou přikázány věci sporné nebo exekucní, a zpraví o něm i strany.“

2. Zrušují se §§ 37 a 40, odst. 3.

3. §§ 33 a 36, odst. 1. až 5. a 7. se zrušují a na jejich místo nastupují tato ustanovení:

O exekuci podle spisů a listin zřízených v cizině.

§ 1.

Podle spisů a listin, které byly zřízeny mimo území Československé republiky a podle zákonných ustanovení platných v cizině jsou způsobilé k exekuci, smí na území, kde platí tento zákon, dojíti k exekuci nebo k provedení jednotlivých exekucních úkonů jen tehdy a pokud jest zaručena státními smlouvami nebo vládními prohlášeními ve Sbírce zákonů a nařízení vyhlášenými vzájemnost.

§ 2.

Návrhu na exekuci, který se opírá o rozhodnutí cizího soudu nebo jiného úřadu anebo o smír před nimi ujednaný, lze kromě toho vyhověti jen tehdy, když:

1. právní věc mohla býti podle zdejších ustanovení o příslušnosti zahájena v cizím státě;

2. obsílka nebo nařízení, kterým bylo řízení před cizím soudem nebo úřadem zahájeno, byly doručeny osobě, proti které exekuce má býti vedena, do vlastních rukou. buďto v onom cizím státě nebo poskytnutím právní pomoci v některém jiném státě anebo ve zdejším státním území;

3. rozhodnutí není již podle předloženého o tom vysvědčení cizího soudu nebo úřadu podle práva v cizině platného podrobena oprávněnému prostředku, který staví vykonatelnost.

§ 3.

Avšak i když byly splněny podmínky ustanovené v předchozích paragrafech, buďto povolení exekuce nebo žádaného exekucního výkonu odepřeno, když:

1. byla osobě, proti které má býti exekuce vedena, nepravdělností řízení odňata možnost zúčastniti se řízení konaného před cizím soudem nebo úřadem;

2. exekuci má býti vynuceno jednání, které jest podle zdejšího práva vůbec nedovoleno nebo alespoň nemůže býti vynuceno;

3. exekucní titul týká se osobního stavu československého státního občana a má býti proti němu vykonán;

4. exekuci nebo žádaným exekucním úkonem má býti uznán právní poměr nebo splněn nárok, kterému zdejším zákonem v tomto státě odepírá se platnost nebo žalovatelnost proto, že toho vyžaduje veřejný pořádek anebo mravnost.

§ 4.

(1) Povoliti navrženou exekuci nebo navržený exekucní úkon jest příslušný sborový soud první stolice, v jehož obvodu jest exekucní soud.

(2) Návrh může učiniti vymáhající věřitel sám, cizí soud nebo jiný veřejný orgán k tomu povolaný.

(3) Je-li toho třeba, může soud dříve, než o návrhu rozhodne, požádati za vysvětlění cizí úřad, od kterého pochází exekucní titul nebo který navrhl exekuci.

§ 5.

(1) Bylo-li návrhu vyhověno, ač tu není zákonných podmínek pro povolení exekuce ustanovených v §§ 1 až 3, může ten, proti komu byla exekuce povolena, podati proti po-

volení exekuce odpor; právo podati rekurs tím dotčeno není.

(2) Odpor budiž podán u soudu, který jest příslušný podle § 4, odst. 1. v první stolici exekuci povoliti, a to pokud se neopírá o to, že tu není vzájemnosti, nebo o některý důvod uvedený v § 3, čís. 2 až 4 do patnácti dnů po tom, kdy bylo doručeno povolení exekuce, jinak jest vyloučen. O odporu rozhodne soud po ústním jednání usnesením. Byl-li podán odpor, může soud na návrh exekuci odložit.

(3) Lhůta k rekursu proti rozhodnutí o návrhu na exekuci jest patnáctidenní. Proti rozhodnutí o rekursu, ať byl podán proto, že exekuce byla povolena nebo odepřena, může býti ve stejné lhůtě podán rekurs k třetí stolici, byť i soud druhé stolice potvrdil v odpor vzaté usnesení soudu prvního.

§ 6.

Tato ustanovení neplatí, jsou-li ve státních smlouvách nebo ve vládních prohlášeních, která byla vyhlášena ve Sbírce zákonů a nařízení, obsažena odchylná ustanovení o tom, kdy lze exekuci povoliti a za jakých podmínek lze vykonati cizí spisy a listiny k exekuci způsobilé.

§ 7.

Exekuční úkony i exekuce, které byly povoleny podle cizích spisů a listin k exekuci způsobilých, vykonávají se podle ustanovení zdejších zákonů.

čl. X.

(1) Zák. čl. LI/1871 a IX/1875 se zrušují.

(2) Výkonem exekucí na věci movité na Slovensku a v Podkarpatské Rusi pověří přednost příslušného soudu zásadně soudní zřízení (podúředníky a zřízence) a jen výjimečně případ od případu úředníky soudní kanceláře, jde-li o věci zvláště obtížné nebo důležité aneb není-li u soudu jiného způsobilého zřízence.

(3) U větších okresních soudů lze, je-li toho trvale třeba a je-li zabezpečeno plné zaměstnání zvláštních sil výkonem exekuční služby, zřídit zvláštní místa podúředníků pro výkon exekuční služby. K dosažení tohoto místa vyžaduje se kromě všeobecných podmínek, předepsaných pro dosažení zřízenecského místa ve státní službě, ještě úspěšný výkon zvláštní zkoušky pro výkonné orgány. Podrobnější předpisy o této zkoušce vydá ministr spravedlnosti.

(4) Exekutoři podle dosavadních předpisů ustanovení, vyhovují-li všem předepsaným podmínkám, mohou býti na žádost ustanoveni na uprázdněná místa zřízenecská nebo podúřednická, uvedená v předchozím odstavci a přiznává se jim na tato místa právo přednostní. Při tomto ustanovení lze jim za souhlasu ministerstva vnitra a financí dobu, kterou ztrávili od výkonu exekutorské zkoušky (§ 2 zák. čl. LI/1871) v nepřetržité a bezvadné službě exekutorské, započísti buď zcela nebo z části jednak pro postup do vyšších služebních platů, jednak do doby, rozhodně pro nabytí nároku a výměru odpočívých a zaopatřovacích platů, pro tento posléz uvedený účel však jen tehdy, zaplatí-li dříve částku shodující se s penízem, který by se nashromáždil na pensijním příspěvku, kdyby zaměstnanec byl za započtenou dobu platil pensijní příspěvek z pensijní základny odpovídající prvnímu platovému stupni služného podúředníka po případě definitivního zřízence platného v době svého ustanovení zřízencem nebo podúředníkem. Pro výpočet platí procentní sazba, jakou definitivní zřízení platili v tom kterém kalendářním období, přičemž i částečně započtená doba se posuzuje jako nepřetržitý celek jdoucí nazpět ode dne ustanovení zřízencem nebo podúředníkem.

čl. XI.

(1) Soudní prázdniny na Slovensku a Podkarpatské Rusi trvají dva měsíce; počínají 1. červencem a končí 31. srpnem.

(2) Za soudních prázdnin konají se roky a vydávají se rozhodnutí toliko ve věcech feriálních. Na řízení trestní, upomínací a řízení exekuční kromě dražby nemovitostí a jednání o rozvrhu nejvyššího podání nemají soudní prázdniny vlivu.

(3) Feriální věci jsou:

a) v řízení sporném:

1. spory směnečné,
2. spory o pokračování v započaté stavbě,
3. spory o uznání otcovství k nemanželskému dítěti a o nároky příslušející matce a dítěti proti nemanželskému otci,
4. jinaké spory o výživné, k němuž je žalovaný povinen podle zákona, pokud nejsou tyto spory spojeny se spory o rozvod nebo rozlukou manželství,
5. sumární spory držební a mezní (§§ 575 až 582 zák. čl. I/1911),
6. řízení o výpovědích, odevzdání a převzetí věcí pachtovaných nebo najatých, bytů

nebo jiných místností a takových věcí, které byly přenechány k užívání za nájemné v plo-
dech,

7. spory ze smlouvy služební, námezdní a
učební mezi zaměstnavateli a zaměstnanci
jakéhokoliv druhu,

8. spory mezi hostinskými, lodníky, pláři
nebo vozky se strany jedné a jejich hostmi,
cestujícími nebo zákazníky se strany druhé
o závazcích vznikajících z těchto jejich vzá-
jemných poměrů,

9. návrhy na zajištění důkazů podle §§ 381
až 386 zák. čl. I/1911,

10. řízení o uvalení kurately podle §§ 718
a násl. zák. čl. I/1911;

b) v řízení nesporném:

1. věci knih pozemkových,

2. věci rejstříku firemního,

3. věci řízení konkursního a vyrovnacího
kromě zkušebního roku a jednání o nuceném
vyrovnání v konkursu,

4. osvědčovací úkony.

(4) Přednosta soudu nebo předseda senátu,
jemuž jest věc přikázána, prohlásí kromě
toho na návrh nebo z úřední moci za feriální
i jinou věc, která vyžaduje rychlého vyřízení,
aby zúčastněným osobám nevznikla újma,
anebo vyžadují-li toho zájmy veřejné nebo
zájmy soudní služby. Proti usnesení před-
nosta soudu (předsedy senátu) není oprav-
ného prostředku.

(5) Jestliže počátek soudních prázdnin při-
padne do nějaké lhůty nebo počátek lhůty do
soudních prázdnin, prodlužuje se lhůta o ce-
lou dobu nebo část soudních prázdnin, která
při počátku lhůty ještě zbývala. Na počátek
lhůt ve věcech feriálních a lhůt k podání
návrhu na navrácení v předešlý stav (§ 452
zák. čl. I/1911) soudní prázdniny vlivu ne-
mají.

Čl. XII.

(1) Písemná vyhotovení rozsudků, usne-
sení, smírů a potvrzení o pravoplatnosti nebo
vykonatelnosti u všech soudů podepisuje
soudní kancelář s poznámkou „za správnost
vyhotovení“.

(2) Úřední vysvědčení, dopisy, zprávy,
schvalovací doložky, usnesení o vydání, usne-
sení o zatčení a propuštění z vazby podepi-
suje u sborových soudů předseda senátu
(samosoudce, vyšetřující soudce), u okres-
ních soudů samosoudce, jemuž jest věc při-
kázána, u věcí pak, které již jsou vyřízeny,

předseda senátu nebo samosoudce, jemuž by
věc podle rozvrhu práce náležela. Všecka
ostatní písemná vyhotovení podepisuje před-
nosta soudu.

Čl. XIII.

Ve vyhotoveních soudních rozhodnutí v ob-
čanských právních věcech a platebních pří-
kazů v řízení rozkazním (hlava IX. zák. čl.
I/1911) může býti označení právní věci,
stran, předmětu, způsobu a času plnění a vý-
konu nahrazeno poukazem na současně sdě-
lené protokoly, podání a rubriky. Poučení
o opravných prostředcích může se při všech
soudních rozhodnutích připojit k vyhotovení
na zvláštním listu. Vyhoví-li soud beze změny
návrhu strany rozsudkem pro zmeškání nebo
rozsudkem na základě uznání, nevydává ji žád-
ného poučení o opravných prostředcích.

Čl. XIV.

(1) Československé soudy postupují, posky-
tující si právní pomoc, podle zásad práva
platného ve své oblasti; žádá-li však o to
soud, který se právní pomoci dožaduje, po-
užijí předpisů práva soudu dožadujícího.

(2) Ustanovení tato platí i tehdy, když by
zákon platný v oblasti dožádaného soudu pro-
vedení tohoto úkonu odporoval.

Čl. XV.

(1) Nezachová-li se dožádaný soud, posky-
tuje právní pomoc, podle předpisu daného
v čl. XIV., vykonal však dožádaný úkon po-
dle zásad práva platného ve své oblasti, nelze
z toho dovozovati pro právní oblast dožadují-
cího soudu neplatnost tohoto úkonu; doža-
dující soud může však na návrh nebo z úřední
povinnosti svoji žádost opětovati a trvati na
tom, aby byl úkon proveden podle zásad jeho
právního řádu.

(2) Nesrovnalosti v takových případech
snad mezi oběma soudy vzešlé vyřídí konečně
vrchní zemský soud (soudní tabule) nadří-
zený soudu dožádanému.

Čl. XVI.

(1) Účinky, které se pojí k podání nebo do-
ručení žaloby v oblasti jednoho práva, působí
i v oblasti druhého práva.

(2) Tato zásada platí i tehdy, když žaloba
v oblasti jednoho práva podaná byla zde pro
nepříslušnost soudu odmítnuta a podána
znovu v oblasti práva druhého.

(3) Dovoluje-li zákon platný v oblasti jed-
noho práva, aby soud vyslovivší svou nepří-